

THE VIVEKA CHINTAMANI

A Monthly Tamil Magazine and High Thought Review,

Devoted to the Diffusion of Truth and Knowledge.

DEALING WITH THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY, SOUL-CULTURE & ETHICS. ADAPTED FOR USE IN HOMES & SCHOOLS.

God is Love, Knowledge is Power: OM.

"Live and Learn." ஒதுவதோழியேல்.

SATYAMEVA JAYATI.

Vol. XIV.

May 1905-April 1906.

விவேகசிந்தாமணி

அறிவைப்பரவச் செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப்பத்திரிகை.

அறிவுடையாரேல்லாமுடையார்
அறிவிலாரேன்னுடையரேனுமில்—திருக்குறள்
கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நீர்க வதற்குத் தக.—திருக்குறள்.

14-ம் புத்தகம்.

1905-ஆம் மேமீ முதல் 1906-ஆம் ஏப்ரல்மீ வரை.

PUBLISHED BY

The Secretary, Diffusion of Knowledge Agency,

Anandashrama, Triplicane, Madras.

For SATYANANDA of the ANANDA MISSION,

1905-1906.

Bound Vol.

[All Rights Reserved.]

[Unbound Vol, Rs 4.]

TABLE OF CONTENTS.

VOL XIV. (May 1905—April 1906.)

No. 1. for MAY, 1905.

	Page,
1. The Gospel of Work, or, The Lesson King Janaka learnt from the Siddhas.	1
2. The Two Poles of Existence—Body & Soul, or, Matter & Spirit,	9
3. The Revelations of The Ramayana or Rama's Life Unveiled. [A Popular Ballad.] From Sri R. S. Subbalakshmi Ammal.	15
4. The Battle of Tsu-Shima—Great Japanese Victory.	17
5. Trafalgar and Tsu-Shima. (Extract.)	18
6. "Merry Wives" of Modern Ind, (After Shakespeare's "Merry Wives of Windsor". By S. Ramaswami Iyer, B. A.	20
7. On Devotion and Love.—To Parents, By T. C. Venkataramana Iyer.	24
8. Sri Vani Vilasani.	27

1905-ம் ஆண்டு மே மாதம். 1-சந்திரிகை.

1. நிஷ்காம கர்மம்: சனகராஜனும் சித்தர்களும்.	1
2. "உடல்-உயிர்" - "தேகம்-தேகி."	10
3. ஞான ராமாயணக் கப்பல். (ஸ்ரீ. ஆர். எஸ். சுப்பலக்ஷ்மியம்மாள் அனுப்பியது.)	15
4. ருஷிய-ஜப்பானிய யுத்தம்; தச்சுஷிமாவில் கருகில் நடந்த சண்டை.	17
5. திராபல்கார்-தச்சுஷிமா, கப்பற் சண்டைகள்.	18
6. கற்பைக் காப்பாற்றிய பெண்கள், (எஸ். இராமசுரமிய்யர் பி. ஏ.)	20
7. பத்தி சிரத்தை: பெற்றோரைப் பேணல் (டி. வி. வெங்கடராமணய்யர்.)	24
8. ஸ்ரீவாணி விலாஸனி.	27

No. 2. for JUNE, 1905.

1. THE TWO POLES OF MAN—IMPULSIONS AND INHIBITIONS:—AND HOW TO DEPOLARISE. (Nature of Body and Soul; I. The Goal of Life—II. "The Way,"—III. Polarised Man;—IV. Depolarisation.)	2
2. THE MEETING AFTER PARTING OR "THE REUNION OF LOVE." (What We Search for Through Life.) —A Tell-Tale Sketch	44
3. The Revelations of The Ramayana, or, Rama's Life Unveiled. [A Popular Ballad.] From Sri R.S. Subbalakshmi Ammal	50
4. The New Scheme for Primary Education	52
5. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life, By S. Ramaswamy Aiyar, B. A.	52
6. "Merry Wives" of Modern Ind, (After Shakespeare's "Merry Wives of Windsor"), By S. Ramaswamy Iyer, B. A.	57
7. Extract:—An Appeal to Hindus By Mrs. Annie Besant	59

1905-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம். 2-வது சந்திரிகை.

1. "ஆசாபாசம்"—இராகத்த வேஷம்:—"இவற்றைக் கடக்குமுபாயம். ("தேகாத்மவிவேகஞ் ஞானம்: I. ஸ்வபாவஞானத்தால் மனத்தெளிவு; II. உபதேசஞானத்தால் மனத்தெளிவு; III. ஆசைப்பேய்ப்பிடித்த சீவன்; IV. அருட்பிரசாதம் பெற்ற பக்தன்.)	30
2. "பிரிந்தவர் கூடினாற் பேசவும் வேண்டுமோ!"—உள்ளத்தைச் சொல்லுமோர் வெள்ளைக்கதை.	45
3. ஞான ராமாயணக் கப்பல். (ஸ்ரீ. ஆர். எஸ். சுப்பலக்ஷ்மியம்மாள் அனுப்பியது.)	50
4. பிரதமவித்யா போதனை—தூதன ஏற்பாடு.	52
5. சீதா அல்லது இல்லற வாழ்க்கை (எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர். பி. ஏ.)	52
6. கற்பைக் காப்பாற்றிய பெண்கள்.	57
7. Extract:—அந்நிபேஷன்கு அம்மையாரின் ஓர் விஞ்ஞாபனம்.	59

No. 3. for JULY, 1905.

1. "Character-Building" as the true Basis of National Education, with a Dedication,	60
2. Fate and Character, or, The Law of Karma and Thought-Building.	60
3. "The Reveries of a Bachelor"—A Study in "The Association of Ideas" and the Law of Mental Habit, (From Ik Marvel's Reveries of a Bachelor) By a Confirmed Bachelor.	60
4. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life. Chapter 2 By S Ramaswamy Iyer, B.A.	81
5. On Devotion and Love—iii To Guru By T. C. Venkataramana Iyer.	81
6. "Merry Wives" of Modern Ind, (After Shakespeare's "Merry Wives of Windsor"), By S. Ramaswamy Iyer, B. A.	81
7. The Stories of Mahabharata—For Children (Specially Written for the Viveka Chintamani) By S. Muthu Iyer, B. A.	81

TABLE OF CONTENTS.

Page.

1905-ம் (ஸ்ரீ) ஜூலைமீ. 3-வது சஞ்சிகை.

1. "மதிவளர்வத்தை"—இங்கிலிஷ் விண்ணப்பம்.	2
2. விதியென்றாலென்ன?—அதை மதியால் வெல்லலாமா?	61
3. ஓர் பிரமசாரியின் மனோராஜஜியங்கள் (புகை—சந்தேசம்; ஜ்வாலை—சந்தோஷம்; சாம்பல்—தக்கம்.) (ஸ்ரீ நித்திய பிரமசாரி.)	69
4. சீதா அல்லது இவ்வந்தரம் (அதிகாரம் 2.) (எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ.)	77
5. குரு பத்தி—iii (டி. வி. வெங்கடராமணயர்.)	81
6. கற்பைக் காப்பாற்றிய பெண்கள் (எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ.)	85
7. மஹாபாரத கதைகள்—சிறுவர்களுக்கு சூப்போகமாக எழுதப்பட்டன. (எஸ். முத்து ஐயர், பி. ஏ.)	89

No. 4. for AUGUST, 1905.

1. Sri Vidya, or, the Holy Science of "Character-Building" I. Through Environment and Harmony. By Satyananda.	91
2. "The Reveries of a Bachelor"—II. Objective: Flame; Subjective: Happiness (From Ik Marvel's Reveries of a Bachelor) By a Confirmed Bachelor.	99
3. The Stories of Mahabharata—For Children (Specially written for the Viveka Chintamani) By S. Muthu Iyer B. A.	102
4. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life, Chapter 3. By S. Ramaswamy Iyer, B. A.	105
5. "Merry Wives" of Modern Ind. (After Shakespeare's "Merry Wives of Windsor"), By S. Ramaswamy Iyer, B. A.	110
6. "Peace at Last"—Meditations of a Mauni on the Treaty of Peace.	116
7. Indian Folk Songs of Truth and Wisdom. The folklore concerning the Temple at Trivendram: From Sri R. S. Subbalakshmi Ammal.	119

1905ம்—(ஸ்ரீ) ஆகஸ்டுமீ. 4-வது சஞ்சிகை.

1. "மதிவளர்வத்தை,"—அல்லது, ஸ்ரீவித்தை. (பெற்றோர் பிரதமவித்தியாபோதகசாரியர் களுக்கு) I. சங்கம், சாந்தம்,—சகவாச உபவாசபவன். (ஸ்த்யாநந்தர்.)	93
2. ஓர் பிரமசாரியின் மனோராஜஜியங்கள் II. ஜ்வாலை—என்றால் சந்தோஷம்;	99
3. மஹாபாரத கதைகள்—சிறுவர்களுக்குப்போகமாக எழுதப்பட்டன. (எஸ். முத்து ஐயர், பி. ஏ.)	102
4. சீதா அல்லது இவ்வந்தரம் (அதிகாரம் 3) (எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ.)	105
5. கற்பைக் காப்பாற்றிய பெண்கள். (எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ.)	110
6. ஸமாதானம்—ருஷியா ஜப்பான் ஸமாதான உடன்படிக்கையைப்பற்றி ஒரு மௌனியின் அந்தர்த்தியான பாவனைகள்.	116
7. அனந்தங்காடு ஸ்ரீவாங்கன் என்கிற சந்நியாசி செய்த பூஜையும், அனந்தபத்மநாபர் ஸ்தோத் திரமும் (ஸ்ரீ ஆர். எஸ். சுப்பலக்ஷ்மியம்மாள்.)	119

No. 5. for SEPTEMBER, 1905. Poojah Special.

1. Sri Vidya, or, the Holy Science of "Character-Building"—II. Through Self-Development and Love of Service.	123
2. "The Reveries of a Bachelor"—A Study in the 'Association of Ideas' and 'the Laws of Mental Habit' (From Ik Marvel) By a Confirmed Bachelor.	131
3. In Memoriam: E. A. Manning and L. C. Innes, with a last-expressed wish of the latter—"Remember me to all kind friends."	139
4. Indian Folk Songs of Truth and Wisdom. The folklore concerning the Temple at Trivendram: (From Sri R. S. Subbalakshmi Ammal)	141
5. The Boyhood of Great Men of the World:—I. Dr. Johnson, By A. K. Sivarama Iyer	147
6. On Devotion and Love—IV. To God. By T. C. Venkattaramana Iyer.	152
7. "Through Nature to God"—"S. L. N. POOJAH SPECIAL" or, Study of Motion by Itself.	154

1905-ம் (ஸ்ரீ) செப்டம்பர்மீ. 5-வது சஞ்சிகை.

1. "மதிவளர்வத்தை,"—அல்லது, ஸ்ரீவித்தை. (பெற்றோர் பிரதமவித்தியாபோதகசாரியர் களுக்கு) II. உறுதிவிரும்பு, பாசேவை,—ததாகார-சின்மாத்மியம்.	124
2. ஓர் பிரமசாரியின் மனோராஜஜியங்கள். III. சாம்பல்—என்றால் துக்கம்;	131
3. இந்தியாவை நேசித்த இருவர் தேவையோகம். (E. A. Manning & L. C. Innes.)	139
4. அனந்தங்காடு ஸ்ரீவாங்கன் என்கிற சந்நியாசி செய்த பூஜையும், அனந்தபத்மநாபர் ஸ்தோத் திரமும் (ஸ்ரீ ஆர். எஸ். சுப்பலக்ஷ்மியம்மாள்.)	141
5. மேற்றிசை மேதைடோர் பாலிய சரிதை:—I. டாக்டர் ஜான்சன். (எ. கே. சிவராமய்யர்.)	147
6. பத்தி சிரத்தை.—IV (T. C. வெங்கடராமணயர்.)	152
7. யோகமரீச்சம்: 'ச-ல-ந-சக்தி-பூஜை-ஸ்ரீவம் பிரஹ்மமயம்—சகஜநிலை.	154

TABLE OF CONTENTS.

No. 6. for OCTOBER, 1905.

Page.

1.	Sri Vidya, or, the Holy Science of "Character-Building," III. The Gospel of Love and Service. ...	155
2.	Selections from Schiller's Poetry. Division of the Earth, By. S. Muthu Iyer, B. A. ...	167
3.	Indian Folk Songs of Truth and Wisdom, The Pilgrim Soul on Its Way to the Goal. ...	164
4.	"Hanged by Conviction" (From the French of Eugene Chavette.) By Sri Rajanayaki, ...	167
5.	The Stories of Mahabharata—for Children. (Specially written for the <i>Viveka Chintamani</i> . By S. Muthu Iyer, B. A. ...	174
6.	The Boyhood of Great Men of the West.—II, Horatio Nelson. ...	176
7.	"Merry Wives" of Modern Ind, (After Shakespeare's "Merry Wives of Windsor.") By S. Ramaswami Iyer, B. A. ...	180
8.	On Devotion and Love,—To God. ...	182

1905-ம் வருஷ அக்டோபர் மீ. 6-வது சந்திகை.

1.	"மதிவளர்வித்தை," அல்லது ஸ்ரீவித்தை. iii. "அன்பே தெய்வம், அருளே சக்தி! - இன்பே பணியும், இருளும் போமே!" ...	156
2.	கடவுள் உலகைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தது. (எஸ். முத்து ஐயர், பி. ஏ.) ...	162
3.	காசியாத்திரை. ...	164
4.	"கோபுரத்தின் மேலேறிய குரங்கு" அல்லது "மனதார மாணதண்டனைக் குடன்பட்டவன்." (ஸ்ரீ ராஜராயகி.) ...	167
5.	மஹாபாரத கதைகள்—சிறுவர்களுக்குப் படியாகமாக எழுதப்பட்டன. (எஸ். முத்து ஐயர், பி. ஏ.)	174
6.	மேற்றிசை மேதைபோர் பாவிய சரிதை: ii. ஹோரேஷ்யோ செல்ஸன். ...	176
7.	கற்பைக் காப்பாற்றிய பெண்கள். (எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ.) ...	179
8.	பக்தி சிரத்தை.—V (P. C. வெங்கடரமணையர்.) ...	182

No. 7 for NOVEMBER, 1905.

1.	Sri Vidya, or, the Holy Science of "Character-Building,"—IV. "The Faith that Faltereth not nor Filleth." ...	187
2.	"Hanged by Conviction" (From the French of Eugene Chavette.) By Sri Rajanayaki. ...	197
3.	The Stories of Mahabharata—for Children. (Specially written for the <i>Vivekachintamani</i> . By S. Muthu Iyer B. A. ...	202
4.	Sita—A Tale of Hindu Domestic Life, IV. By S. Ramaswami Iyer, B. A. ...	206
5.	T. R. H. The Prince and Princess of Wales in India. ...	210
6.	Sri Vanivilasani. ...	211
7.	"Merry Wives" of Modern Ind, (After Shakespeare's "Merry Wives of Windsor.") By S. Ramaswami Iyer B. A. ...	212
8.	'Jiu-Jitsu'—the Japanese System of Physical Training. ...	218

1905-ம் வருஷ நவம்பர் மீ. 7-வது சந்திகை.

1.	"மதிவளர்வித்தை," அல்லது ஸ்ரீவித்தை. iv. "என்னும் என்னு மென்னுதே! பொன்னும் பொன்னும் பொன்னுமே!" ...	187
2.	"கோபுரத்தின் மேலேறிய குரங்கு" அல்லது "மனதார மாணதண்டனைக் குடன்பட்டவன்." (ஸ்ரீ ராஜராயகி.) ...	197
3.	மஹாபாரத கதைகள்—சிறுவர்களுக்குப் படியாகமாக எழுதப்பட்டன. (எஸ். முத்து ஐயர், பி. ஏ.)	202
4.	சீதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை iv. (எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ.) ...	206
5.	மேன்மை தங்கிய வேல்ஸ் இளவரசர் இளவரசியின் விஜயம். ...	210
6.	ஸ்ரீ வாணீலிலாசனி. ...	211
7.	கற்பைக் காப்பாற்றிய பெண்கள். (எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ.) ...	212
8.	"ஜ்யூ-ஜிட்டுஸு," என்னும் ஜப்பானியர் தேகப்பயிற்சி முறை. ...	218

No. 8. for DECEMBER, 1905.

1.	Sri Vidya, or, the Holy Science of "Character-Building,"—V. "The Ever full Never full Bounty of Love." ...	219
2.	"Hanged by Conviction" (From the French of Eugene Chavette.) By Sri Rajanayaki, ...	230
3.	Sita—A Tale of Hindu Domestic Life, IV. By S. Ramaswamy Iyer, B. A. ...	235
4.	Extract: Songs For Children. ...	239
5.	The Stories of Mahabharata—for Children. (Specially written for the <i>Vivekachintamani</i> By S. Muthu Iyer B. A.) ...	241
6.	Selections from Schiller's Poetry. I. Three Words of Strength. II. Space, By S. Mathu Iyer, B. A. ...	235
7.	"Hail, Mother! I Take Refuge in Thee!" ...	244
8.	"Merry Wives" of Modern Ind, (After Shakespeare's "Merry Wives of Windsor.") (Concluded) By S. Ramaswami Iyer, B. A. ...	247
9.	Notes on Books. ...	250

TABLE OF CONTENTS.

1905-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மீட்டிங். 8-வது சந்திரிகை.

Page.

1.	"மதிவாரிவந்தை," அல்லது ஸ்ரீவந்தை. v. "சொல்லென்று கேட்கவும் சொல்லவு மில்லாப் பூரணத்தேயினிச் சொல்லேதப்பா." ...	221
2.	"கோபுரத்தின் மேலேறிய சுரங்கு" அல்லது "மனதார மரணதண்டனைக் குடன் பட்டவன்." (ஸ்ரீ ராஜராயகி.) ...	230
3.	சீதா அல்லது இல்லற வாழ்க்கை-iv. (எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ.) ...	235
4.	"பாலாக்கினிய கீதம்." ...	239
5.	மஹாபாரத கதைகள்—சிறுவர்களுக்குப் படியாகமாக எழுதப்பட்டன. (எஸ். முத்துஐயர், பி. ஏ.) ...	241
6.	மூன்று மந்திரம், இடம், ...	243
7.	"தஞ்சமே ஸ்ரீதேவன் தாயே வந்தனம்." ...	246
8.	கற்பைக் காப்பாற்றிய பெண்கள். (முற்றிற்று.) (எஸ். இராமஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ.) ...	247
9.	புத்தகக் குறிப்புகள். ...	250

NO. 9. for JANUARY, 1906—Arundaradisanam Special.

1.	BIO-PHYSIOLOGY: { "Matter, Motion and Rest."—Their true Nature & Relation; With an Exposition according to 'Auvayar' of Life's Processes. ...	252
2.	THE MIGHTY MOTHER THAT SAVES: { i. "Mother's Answer"—to the Prodigal Son ii Her Five-fold Function. ...	265
3.	THE WAY TO SELF-CONQUEST: { The Parable of the Good Shepherd, or How to Overcome Anger, Based on "A Helpful Hint from the Rustic Sage of Narayanvanam" ...	269
4.	HANGED BY CONVICTION: A Psychological Tale, Based on Self-Experience, By Sri Rajanayaki (After the French of Eugene Chavette.) ...	276
5.	THE TOUR OF T. R. H. The Prince and Princess of Wales. ...	288

1906-ம் ஆண்டு ஜனவரி மீட்டிங். 9-வது சந்திரிகை—ஆர்தர் தரிசன பத்திரம்.

"ஆங்கிலச் சிவஜ்ஞானம் ஆயிரச் சிவஜ்ஞானம் பொருத்தப் பொருத்தப் வேண்டும்."—ஆனி பென்ட் அம்மாள்.

1.	உடலுயிருணர்மைவளக்கம்:—I. உடல்-உயிர்-உறவு; II. உயிர்நிலையுணர்ந்தல். ...	253
2.	சரணுகதாக்கந்தாய:—I. தன்னையடைந்த சேய்க்குத்தாயுரைத்தல் II. தேவீபஞ்சகம்-சிருஷ்டிபுத்தி ஸம்ஹார திரோபவானுக்கம். ...	265
3.	"குலத்தைக்கெடுத்தது கோடரிக்காம்பு"—"மனத்தைக்கெடுத்தது மஹத்திரோவார்த்தை". "இருளன் குடிசை போட்டுப்பார்"—"ஆங்காரமழிந்தாலது ஒங்காரமாமே." ...	271
4.	கோபுரத்தின் மேலேறிய சுரங்கு, அல்லது, மனதார மரணதண்டனைக்குடன்பட்டவன். ...	276
5.	மேன்மை தங்கிட இளவரசர் இளவரசியின் சுற்றுப் பிரயாணம். ...	288

No. 10. for FEBRUARY, 1906. the Royal Visit Number.

1.	"The War of the Flesh and the Spirit." "The flesh it profiteth nothing, it is the spirit that quickeneth." ...	291
2.	India's Awakening. ...	299
3.	"Hanged by Conviction" (From the French of Eugene Chavette.) By Sri Rajanayaki. ...	302
4.	The Children's Tribute of Love to Her Royal Highness the Princess of Wales. ...	307
5.	Verses In Commemoration of The Royal Visit. By Pandit T. Venkatarama Iyengar, ...	308
6.	The Royal Visit to Madras—Some Notes and Reflections. ...	309
7.	Georgetown (Fort St George Gazette Extraordinary.) ...	312
	"Black Town and George Town." ...	313
8.	"Namadharana" Or "Fixing the Mind on the Essence of All Names." (The Story of a Psychic Law applied to Life) ...	314
9.	"A Story of the Royal Visit". ...	318
10.	Mahamahapadhyaya, Pandit V. Swaminathaiyar, Extract: "Black Town" and "George Town." (From the Madras Mail.) ...	319

TABLE OF CONTENTS.

1906-ம் (ஸ்ரீ), பிப்ரவரி- 10-வது சுஞ்சிகை—ராஜதம்பதிகள் விஜய சுஞ்சிகை.

Page.

1. “மழிவுராஸுரமர்த்தனம்.”	291
2. இந்தியா முன்னுக்கு வருவதெப்படி.	299
3. “கோபுரத்தின் மேலேறிய குரங்கு” அல்லது “மனதார மாணதண்டனைக் குடன்பட்டவன்.” (ஸ்ரீ ராஜநாயகி.)	302
4. மேன்மைதங்கிய இராஜாத்தியவர்களும் குழந்தைகளும்	307
5. வேல்விளவாசர் இளவாசியார் சென்னைக்கு விஜயம் செய்தது. (தி. வேங்கடராம ஜயங்கார்.)	308
6. மேன்மைதங்கிய வேல்ஸ் இளவாசர் இளவாசியாரின் விஜயம்,	309
7. ஜார்ஜ்டென்.	313
8. “நாமதாணை”—யோகநெறிபற்றியதோர்க்கை.	314
9. இராஜதம்பதிகள் விஜயத்தைப் பற்றியதோர்க்கை.	318
10. மஹாமஹோபாத்தியாயர் உத்தமதானபுரம்பரஹ்மஸ்ரீ வே. சாமிநாதையர் அவர்கள்	319

No. 11. for MARCH, 1906.

1. Lord Amphil—A Touching Farewell.	323
2. “Pull Together” and “Have Your Eyes in the Boat.”	327
3. Godward Ho! A Symposium: Foreward to Second and Third Series (Religious Education in Schools.)	329
4. Studies in Industrial Development. I. The First Principle: “Character Lifteth up Man” and “Endeavour Helps him Forward.”	330
5. EXTRACT: “Vande Materam” (of Bankim Chandra Chatterjee.)	334
6. Hanged by Conviction—A Psychic Tale, By Sri Rajanayaki (Concluded)	335
7. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life By S. Ramaswami Aiyar B. A.	340
8. Bees, Beehive and Honey. By T. C. Venkataramana Iyer.	343
9. On Child Breeding and The Bringing up of Children By Pandit T. Venkataramana Iyengar.	350

1906-ம் (ஸ்ரீ), மார்ச்சு- 11-வது சுஞ்சிகை.

1. உத்தம சித்தமுள்ள உண்மையான கவர்னர்: வார்ட் ஆம்ப்ரில் அவர்கள் பிரயாணம்.	324
2. கண்ணும் கருத்தும் ஒண்ணியிருந்தால் காரியமெல்லாம் கைகூடும்.	327
3. கடவுளை வழிபடுமின்! பிரகிருதிவித்தை ஸ்ரீவித்யாமஞ்சரிகளுக்கு முன்னுரை (இங்கிலிஷ்)	329
4. பலதொழில் அபிவிருத்தி வித்தை 1. “முயற்சி திருவினையாக்கும்.”	331
5. வந்தேமாதரம்-தாயே வந்தனம்.	334
6. “கோபுரத்தின் மேலேறிய குரங்கு” அல்லது மனதார மாணதண்டனைக் குடன்பட்டவன்.”	335
7. சீதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை.	340
8. தேனீயும் தேனும்.	343
9. குழந்தைகளை வளர்த்தல்.	350

No. 12. for APRIL, 1906.

1. Studies in Industrial Development. II. Its Pioneers: Their Characteristic Patience and Perseverance.	351
2. The Sixteen Endowments Leading to Perfection.	357
3. Atma Poojah or “Worship in Spirit,” By Sri Lakshmanandam Ammal.	358
4. Hymnet, the Transcendentalist, (From Shakespeare) By Sri Rajanayaki.	359
5. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life, By S. Ramaswami Aiyar, B. A.	362
6. On the Bringing up of Children—The Value of Breast-Milk, By Pandit T. Venkataramana Iyengar.	366
7. The Defect in our Present System of Education, The Madras University Convocation. “To Think is the Moral Act,”—Prof. W. James.	369
8. After Fourteen Years.	374

Title, Page and Table of Contents to VOL. XIV

1906-ம் (ஸ்ரீ), ஏப்ரல்- 12-வது சுஞ்சிகை.

1. பலதொழில் அபிவிருத்தி வித்தை. II. எத்தால் வாழலாம் ஒத்தால் வாழலாம். “ஊக்கமது கைவட்டேல்.” நன்மைகடைப்பிடி.	352
2. “பதினாறும்பெற்றுப் பெருவாழ்வின் வாழ்த்துரு”	357
3. ஆத்மபூஜை—நீர்வருளந்தாதி லக்ஷ்யானந்தம்.	358
4. ஹேமசந்திராவிக் எனனும் ஆத்மவிசாரி. (ஆங்கிலத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.) (ஸ்ரீ ராஜநாயகி.)	359
5. சீதா அல்லது இல்லறவாழ்க்கை. (அதிகாரம். 7-வது)	362
6. குழந்தைகளை வளர்த்தல். (350-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.) “முலைப்பாலின் துணை.”	363
7. மது வித்தியாபோதன முறையிலுள்ள பொருள்தோஷம்.	369
8. பதினாறாம் வருஷப்பூர்த்தி.	374

14-து புத்தகத்திற்கு முதலேடும் பொருளடக்கமுடும்.

Seek Truth wherever you can find it, But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்யம்வத.—Speak the Truth.

"Hitch your Wagon to a Star."

"To Thine Own Self be True."

அன்பேயாவன் : அறிவேசக்தி : ஒழித்தஸ்த்.

[God is Love : Knowledge is Power : Om.]

ஸத்யமேஜெயம்—Satyameva Jayati.

[புத்தகம் 14.]

1905-ம் ஆண்டு மே மீ.

[சஞ்சிகை 1.]

THE GOSPEL OF WORK

OR

The Lesson King Janaka learnt from the Siddhas.

Work without attachment, the secret of all true Progress.

"AND HEARTS MUST BLOOM THAT HEARTS MAY FRUIT."

"The first message of religion is the recognition of the divine in things that are above us; the second the message and meaning of the things below us; and the third the message and meaning of the things around us—Gothie in *Wilhelm Meister*.

"If the young faculty of reverence gets nothing to feed upon, it dies out, and sometimes has no resurrection,"—*Marcus Dods*.

"The best teacher is he who has the head of a man with the heart of a child,"—*J. L. Hughes*.

Attitude indicates character; it also reacts upon character. "Flesh," says Browning, "helps the soul. Physical health tends to moral health; physical erectness helps moral erectness. The physical elements air and light and space, have always been associated with the highest inspiration.—*Gleanings from Western Authors*.

"The growth of character is a movement from within."

"What to Thought a will must prove
That an Action may approve;
Thus by Doing you shall know
What it is you have to do."

"What is Thought to Life?
As air to a tree,
Which, through summer and through winter
Works invisibly;
Building up the trunks and branches
With solidity."

"The truth is Known to thee to-day—
It will be Felt to-morrow."

"To him who in the love of Nature, holds
Communion with her various forms, she speaks
A various language."

"We must sometimes set ourselves free (from books) and become Nature's pupils."

i And Nature, the old Nurse, took
The child upon her knee,
Saying, "Here is a story book
Thy Father hath written for thee."

ii "Come wander with me", she said,
"Into regions yet untrod,
"And read what is still unread
"In the manuscripts of God."

iii And he wandered away and away
With Nature the dear old Nurse,
Who sang to him night and day
The rhymes of the Universe.—*Longfellow.*

"We have never known how to consolidate our conquests, whether in the region of spirit or matter. Instead of being encouraged by triumphs to fresh triumphs, we have only thought of sitting on the doorstep and drinking the cup of enjoyment to the dregs. Action has been overwhelmed by its own reaction."—*J. S. Royce.*

"Silence My child! Silence! Be silent
And let Me do My work in you that
You may be fully established in
What you have made your own."—*The Inner Voice.*

"There are few tests of a man's spiritual condition more searching and decisive than the temper with which he bears unmerited insult and railing speech. I do not refer to mere self-command, to the self-respect which forbids an answer in kind, and imposes an external calmness of manner on a swelling indignation within. The question is not one of self-mastery under, but of superiority to, insult, which feels no anger or resentment at insolence or contempt; and this not from an abject or craven spirit but from living in a plane of feeling up to which personal insult does not reach. We are only concerned with that serenity of spirit which is not touched or wounded by opprobrious speech; and all will admit it is a very rare gift."—*Colter Morrison.*

"அம்மா உமக்கு என்னமாவது விசேஷம் தெரிந்தால் யாசிட்டதிலும் சொல்லவேண்டாம். நீங்கள் அனுபவிப்பது.....நீங்கள் சமாதியில் அடிக்கடி.....சிரமம் சந்தோஷம்...அம்மா உங்கள்வேலைக்கு சிரமம் பிடித்திருக்கிறதம்மா. ஏதாவது ஒருபிடிவாத மிருத்தால்தான் ஒருவேலை முடியும்மா...பிடுக்க வேண்டுமம்மா....."—சாத்தமாதேவி.

The Goal Reached—Rapture of Life merged in the Soul.

"வேண்டேன்புகழ், வேண்டேன்செல்வம், வேண்டேன்மன்னும்மன்னும்,
வேண்டேன்பிறப்பிறப்புச், சிவம்வேண்டார் தமைநானும்
தீண்டேன், சென்றசேர்த்தேன், மன்னுதிருப்பெருந்தறை இறைதான்
பூண்டேன்; புறம்போகேன், இனிப்புறம்போகல்லுட்டேனே!"—சீதுவாசகம்.

நிஷ்காமகர்மம்.

சனகராஜனும் சித்தர்களும்.

பூர்வத்தில் இப்பரதகண்டத்தை யாண்டுவந்த அரசர்களில் சனகமஹாராஜன் ஞானனுபவம் பூர்ணமாயுண்டாகி இராஜ்யாரமும் செய்துவந்தானால் அவனைப்போல் இகபரமிரண்டும் ஒன்றாக ஏகரஸமாப்பிரமபாவனை செய்து அது சகஜமாக அந்த அனுபவத்திலிருந்து தவங்கமின்றி வருந்தொழில்களை விருப்பு வெருப்பின்றி நிக்ராமயகர்மரீதியாகச் செய்து வருவதே மேலான நிலையாமென்பது எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கது. அந்த சனகமகராஜனுக்கு பூர்வஜன்மவாசனை மிகுதியால் பரிபக்குவமிருந்து தமது பூஞ்சோலையில் லித்தார்சனம் தங்களுக்குள் தம் ஆத்மானுபவத்தைச் சொல்லிப் பாடிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்டு, அரசன் தனியிடமடைந்து அங்க சித்தர்வாக்கின் அர்த்தத்தைப்பற்றிச் சிந்தித்துத் தீர விசாரஞ்செய்து அவனுக்கு எளிதில் ஆத்மஞானம் உண்டாகி 'ஆகாசபலம்' போல் அனுபவம் கைகூடியவருவதற்கு உதாரணமாக வசிட்டபகவான் பூராமருக்கு எடுத்துச்

* This genuine extract from a private letter is given as an instance of the 'echo from within' that confirms the teachings of the Word or Voice within.

சொல்கிறார். ஆத்மஞானம் பெறுவதற்கான ஸத்மார்க்கத்தில் சஞ், பஞ்வேன இரண்டு வழிகள் உண்டென்று சொல்கிறார். ஒன்று,—

“தேசிகன்சொற்பிழையா மலனுஷ்டிக் கிற்பையப்பையத் தியக்கநீங்கப்

“பேசியசென்மத்தா தலடுத்த சிலபிறப்பினு லாதல்பேறும்.”

ஆசிரியருபதேசவாக்கியங்கள் தவறாம் லப்பியாசஞ் செய்துவந்தால் மெல்ல மெல்ல மயக்கமிட்டு ஆசாரிய ரனுக்கிரகஞ்செய்த ஜன்மத்திலாவது அதற்கடுத்த சில ஜகத்களிலாவது முத்தி சித்தியாம். இது பஞ்ஞானவழியாம். சுஞ்ஞான மற்றொருவழி,—

“மாசறுவிற்பத்திசிறி துண்டாகு மனத்தாற் தன்மனனத்தாலே

“யேசறுமாகாசபலம் விழுவதுபோல் மெய்ஞான மெளிதிலுண்டாம்.”

ஆசிரியருபதேசிக்க அவ்வாக்கியத்திற் (களங்கமற்ற தன்மையால்) சுயவிற்பத்தியுண்டாய் மேன்மேலும் விசாரித்து மனனஞ்செய்து வருவதினால் ஆகாசத்திலே பழுத்த பழமானது தானே நழுவி விழுவதுபோல உண்மைஞான மெளிதிலுண்டாகும். இதிலுள்ள இரகசிய மென்னவெனில் மனம் பழுத்தால் அதுதானே நழுவி விழும். மனம் நழுவினால் மாயை விட்டுப்போம். மாயை விட்டால் ஞானம் சுயம்பிரகாசமாய் விளங்கும். ஆகையால் இந்த அனுபவம் குற்றங்குறையின்றி பூரணமாயும் சபாவமாயும் விளங்கும். இதற்கு களங்கமற்ற மனதும் தீரவிசாரம்செய்யும் புத்தியும் வேண்டும். “ஆகாசபலம்போல்” தத்துவஞானம் சித்தித்ததற் குதாரணமான சனகர்கதை பின்வருமாறு:—

“உலகில் ஆபத்தொன்றுமிலோன், விதானத்தோன், செல்வமிக்கோன், ஓளவிய மில் விதேகநாடரசுள்ளோன் சனகனெனு மரசர்கோமான்.” இவன் “சம்குணத்தால் கடலனையான்.” விஷ்ணுவைப்போல உலகத்தை ரக்ஷிப்பவன். வசந்தகாலத்தில் ஒருநாள் வாசனையுள்ள புஷ்பங்கள் நிறைந்த சிங்காரவனத்தில் சந்தோஷத்துடன் சென்று, தனக்குள்ள மந்திரிமுதலிய சேனைகள் வெளியிலிற்றகத், தனியனுப் ஏகாந்த சஞ்சாரஞ்செய்து வருகையில் சித்துக்குறித்தான மனமுடையவர்களாதலால் “சித்தர்கள்”—அதாவது நன்றாக மனம்பழுத்தவர்கள் என்று சொல்லப்பெற்ற “சிற்குரிய சித்தர்கணம் பாடுவான் வெளியிற் கேட்டான்.” சித்தர்கள் கட்புலனுக்கு விஷயமாகாத ஆகாசவாசிகளானதும் பரிபக்குவ மடைந்தவர்கள் அகமுகப்பட்ட மனத்தினராயிருக்கையில் பார்க்கவும் கேட்கவும் தக்கவர்களிவர்கள். சனகருக்கு பரிபக்குவமிருதியால் மஹான்களனுபவம் சிரவனவாழிற்று. அந்த சித்தர்கணம்பாடிய தேவர்களின் இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பைச் சென்றமுறை “சித்தர் ஞானவழி” யென்னும் விஷயத்துக்கு முன்னுரை மேற்கோளாக வெடுத்தாண்டோம். இப்பொழுது அந்த சித்தர்கணம்பாடிய தேவர்களை சனகன் கேட்டபடி வசிஷ்டர் ஸ்ரீராமருக்குச் சொல்லியவாறு இங்கெடுத்துக் கூறுவோம்.

1 “வெறியாரும் பொருப்புறாவோர் விழிப்புலத்தின் மேவாதோர் விளம்புகிடும்

“நெறியார் மன்னவன்கேட்டபடி யுரைப்ப நெடியவனே நனைவிற்கொள்வாய்.”

1. வாசனையிறந்த மலையிலிருப்பவர்கள், தேவதா விஷயத்திற் பொருத்தாத சித்தர்கணங்கள் தங்கள் அனுபவத்தைப் பேசாதின்ற கைதையை, தேவன் சிறைந்த சனகாஜன் கேட்டவண்ணமே யானு சொல்ல ஸ்ரீராம மனிதர் நரிப்பாய்—என்பது இதன்பொருள்.

என்று சொல்லி; சித்தர்கணங்களில் ஒருகுழாம் ருக்வேத மஹா வாக்கியார்த்த நிருபணஞ்செய்து தமது அனுபவத்தைச் சொல்லிப் பாடினதைச் சொல்கிறார். அது இது:—

“அறிவானு மறிபொருளுங் கூடிய கூட்டுறவி லெழுமறிவானந்தம்,

“பிரியாத ஆன் மத்தத்துவத்தெழுந்த தாப் அதனைப் பேணல் செய்வாம்.”

‘அறிவான்’=ஞாதா என்றது ப்ரமஞானத்தையும், ‘அறிபொருள்’=(திரிஸ்யம்) என்றது சகமாய் விளங்கும் பிரமத்தையும் குறிக்கும். இவ்விரண்டுங் கூடி நசித்தவிடத்தது கூடஸ்த பிரமமென்பார் ‘கூட்டுறவி லெழுமறிவானந்த’ மென்றும்; அறிவு ஆனந்தமின்றி விளங்கா மையாலும் அவ்வறிவே ஆனந்தமும், ஆனந்தம் அறிவையின்றி ஆனந்தியாதபடியால் அவ் வானந்தமே யறிவுமாய்ப் பிரிவற்று விளங்கியதாமென்பதைக் குறிக்க “பிரியாத ஆத்ம தத்துவத் தெழுந்த தாமதனை” யென்றும் சொன்னார். இதன் கருத்து ப்ரஜ்ஞானம்பிரமம் என்னும் ருக்வேத மஹாவாக்கியத்தின் லகழியார்த்த வுண்மையை உள்ளுபவத்தால் உரை த்ததொன்றேயன்றி வேறல்ல. அறிவானும் அறிபொருளுங் கூடும் கூட்டத்திலுண்டா கின்ற ஞானசகமானது பிரிவுபடாத ஆத்மஞானத்திலுண்டானதாம். அவ்வாத்ம ஞான சகத்தைப் “பேணல் செய்வாம்”—ஏற்றிப் போற்றி விரும்புவாம் என்று ஒரு சித்தர் குழாம் தம் அனுபவத்தைச் சொல்லிப் பாடினார்கள். பிரக்ஞை ரூபமாயிருக்கப்பட்ட ஞானமாம் அறிவே பிரமம் எனில், அதுவுமற்றவிடத்திலுள்ள “நான்” என்பது யார்? என்கிற கேள்வி பிறக்கலாமாதலால் இப்படி யுதிக்கக்கூடிய சந்தேகத்தைப் போக்க யஜுர் வேத மகாவாக்கியமாம் “அஹம் ப்ரஹ்மாஸமி” என்பதின் லகழியார்த்தத்தை அனுபவரீதி யாக வெடுத்து விளக்குவான் இன்னொரு சித்தர்கணம் தம் அனுபவத்தைச் சொல்லி சீதம் பாடலானார்கள். அவர்கள் பாடியது இது:—

“கரண்பானுங் காண்பனவுங் காட்சியும் வாந்நையுடனே கழலவிட்டுச்

“சேண்பாவு காட்சிக்கு முதலொளியா மச்சொருபஞ் சிந்தைசெய்வாம்.”

இதில் ‘அஹம்’ என்பார் ‘காண்பான்’ என்றும், ‘பிரமம்’ என்பார் ‘காண்பன்’ என்றும், அஸ்மி யென்பார் காட்சியென்றும், இம்மூன்றின் அசுத்தமான சிவேஸ்வர பிரமத் தோடும், இவற்றின் சுத்தமான கூடஸ்தபிரம ஐக்கியத்தை கீக்கென்பார் “வாந்நையுடனே கழலவிட்டு” டென்றும்; இவைபாவுமாய் விளங்குவது ஸ்வயம்பிரகாசம் என்பார் ‘முதலொளியா மச்சொருபம்’ என்றும் கூறினார். ஞாதா, ஞேயம், ஞானம் ஆகிய மூன்றும் வாசனையோடும் கீங்கச்செய்து ‘சேண்பாவு காட்சிக்கு’—உயர்வான பார்வைக்கு முதற்பிரகாசமாகிய அவ் வாத்மஸ்வரூபத்தை தியானம்செய்வோமென்று வேறொரு சித்தர்கணம் தம் அனுபவத்தைச் சொல்லி சீதம் பாடினார்கள். இவர்கள் பாடி ஓயவும் மூன்றாவது சித்தர்கணம் ஒன்று ‘நத் துவமஸி’ யென்னும் ஸாமவேத மஹாவாக்கியார்த்த நிருபணம் செய்வான் தமது அனுபவத் தைச் சொல்லிச் சீதம்பாடத் துவக்கினார். அவர்கள் பாடின சீதம் இது:—

“எண்பாஸாமுள்ள திலதெனு மிரண்டினிடெ யெய்தி யிறனிலாதாய்

“மாண்பான் வொளிக்கெல்லா மொளியா மச்சொருபத்தை மதித்தல் செய்வாம்.”

இதில், தற்பத்தமென்பார் 'உள்ளு'தென்றும், தோம்பத்தமென்பார் 'இலு'தென்றும், அசிபத்தமென்பார் இரண்டினிடையெய்தியென்றும், இச்சீவேஸ்வரகூடஸ்த ப்ரமமென்கின்ற நான்கு சைதந்யமும் நீங்கின சயஞ்சைதந்ய மென்பார் "ஒளிக்கெல்லா மொளியா பச்சொருபம்" என்றுங் கூறினதாகக் கொள்ளல்வேண்டும்.

'எண்பாலாம்'—நீலையான குணமுடைய 'உள்ளு'தென்னும்—சுத் அசுத்தென்னும் இரண்டின் நடுவான வியாபகத்தையடைந்து முடிவில்லாததாய் 'மாண்பான ஒளிக்கெல்லாம்' ஒளியா பச்சொருபத்தை,—சுந்திப்போமென்று ஒரு சித்தர் குழாம்பாடினர்.

நான்காம் வேதபாம் அதர்வண வேத மஹாவாக்கியமாம் "அயமாத்மா பஹ்ம" என்பதின் அர்த்தநிருபணஞ் செய்வான் ஒரு சித்தர்குழாம் இவ்வாறு பாடலுற்றார். அது இது:—

"அகமக மென்றனைத் துயிரினிடத்து மிருந்தனவரத முரைப்பகாகி

"நிகழொளியாயின் மதத்துவமான சொருபத்தை நினைத்தல்செய்வாம்."

அயம் என்பார் 'அகமகமென்றனைத் துயிரினிடத்திருந்' தென்றும், ஆத்மா வென்பார் 'அனைத்துயி' தென்றும், இவ்விருண்டாகியும் விவங்குகின்ற பிரமம் என்பார் 'நிகழொளியா மாத்மதத்துவமான சொருப' மென்றும் கூறினர். அனைத்துயிரினிடத் திருந்தென்பதே சசுவரபதமாகக்கொள்க.

சகல ஆத்மாக்களிடத்து மிருந்து நான் நான் என்று சதாகாலமுஞ் சொல்வதாய் ப்ரகாசமாக விளங்காநின்ற ஆத்மஞானமாகிய வஸ்துவை சுந்திப்போமென்று ஒருசித்தர்களும் பாடினார்கள். உடனே, ஒரு சித்தர்களும்,—

"திசுநிதய குகையுறையீர் தேவதையை விட்டயலே தெய்வந்தேடல்

"மிகவரிய சுவத்துவத்தை யெறிந்து சிறுமணிதேடும் னெட்கைபோலாம்."

என்று பாடி, ஹிருதயாகாசத்தில் தானாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற தெய்வத்தைவிட்டு நனக்கு வேறான இடங்களில் வேறான தெய்வந்தேடல் கையிலிருக்கும் மிகவு மருமையான (விஷ்ணுவின் மாந்தில்விளங்கும்) கௌஸ்தபமணியை விட்டெயிர்நுவிட்டு சங்கீதமணி தேடுகின்ற ஆசையை யொத்திருக்கு மென்பதை விளக்கினார்.

ஆசையுடத்தவர்களுக் கன்றி மற்றவர்களுக் கிவ்வனுபவம் சித்தியாதென்று அவர்களாடிய பாட்டு இது:—

"மாளாத காதலெனும் வர்ச்சநாபிக் கொடியின் வனத்தைச்சுட்டு

"நீளாசையனைத்து மறுத்தவர்க்கன்றே விப்பயன்றுணேரா நிற்கும்."

முடிவில்லாத ஆசையென்கின்ற விஷக்கொடியின் காட்டையெறித்து வாசனைநீருந் இச்சைக ளனைத்தையுங் கெடுத்தவர்க்கல்லவா இவ்வாத்மலபமானது சித்திக்கும் என்பது இதன்பொருள். புலன்களுக்கு விஷயமாம் பொருள்களனைத்திலும் முன்னும்பின்னு மின்ப மில்லாமலிருக்கின்ற குற்றத்தைப் பார்த்திருந்தும் (அதைவிட்டு அந்தர்முகப்பட்டுத்) திரும்பாத (பற்றிர்முக) பாவனையினால் அவ்விஷயங்களில் பந்தப்படுபவர்கள் சுமுதையெயன்றி வேறொன்று மல்லவென்று இதைத்தொடர்ந்து பின்னுமவர் பாடலுற்ற அமுதசீதம் இது:—

“கோளான பொருளனைத்தின் முன்மொடு பின்பினிமையிலாக் குற்றங்கண்டு

“மீளாத பாவனைபாற் கட்டுண்பார் வேசரியே வேறென்றன்றால்.”

ஆகையால் மனது விஷயசுகத்தை நீக்கி பிரம்மசுகத்தை யடையவேண்டு மென்றும் இதுவே முத்தியென்றும் சித்தர்குழாங் கூடிப்பாடிக் குணாஹலப்பட்ட மர்ந்தார்கள். அதற் குபாய மென்னவெனில்,—

“எழுந்தெழுந்து சிறுகின்ற இந்திரியப் பாம்புகளை யிதயந்தன்னில்

“அழுந்து விவேகத்தடியால் வச்சிரங்கொண் டிந்திரன் வெற்படர்வதென்ன,

“விழுந்திட மோதுறவேண்டுஞ் சார்தியினும் சமமேவியிடர் தீர்நெஞ்ச

“முழுந்துசுக வடிவார்த்தப் பதநிலையைப் பெறுமிதுவே முத்தியென்ன.”

எழும்பி யெழும்பிச் சீரூறின்ற இந்திரியமென்னும் ஸர்ப்பங்களை, தேவேந்திரன் வச்சிராயுத்தைக் கொண்டு மலைகளைப் புடைப்பதுபோல, உறுதியான விவேகமென்னுந் தண்டினால் இதயந்தன்னில் (மனதினில்) விழுந்திட மோதுறவேண்டும்—(கெடும்படியாக அடிக்கவேண்டும்). உபசார்த்தத்தினால் சமராவத்தையடைந்து துன்பமில்லாத மனமானது முழுதுஞ் சுகவடிவாம் ‘தற்பத நிலையைப்பெறும்’—தனது ஆத்மஸ்வரூப ஸ்திதியைப்பெறும். இதுவே மோகஷமென்று பலசித்தர் சொன்னார்கள். இப்படி சித்தர்கணம் தங்கள் அனுப வத்தைச்சொல்லிக் கிதம்பாடிக் களித்ததைக்கேட்டு சனகராசன் கலக்கமுற்று அரண்மனை சேர்ந்து மந்திரி பரிவாரங்களை யெல்லாம் விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு இவ்வனுபவம் தனக்கு உண்மையில் விளங்கும்பொருட்டு ஆத்ம அநாத்மவிசாரஞ் செய்யத் தொடங்கினான்.

“தெளிவுடைய சித்தர்கணர் திகழ்வுறப்பாடிய கிதந்தெனியக்கேட்டுக்

“களிதருவெஞ்சினக்கருட னொலிகேட்ட பாம்பென்னக் கலங்கிமன்னன்

“குளிர் பொழினின் நகமடைந்தான் அனைவரையும் விடைகொடுத்துக் கோயில்புக்கான்

“நளிர்சதை செய்மேனிலத்தில் ஒருவனை யிருந்து நனிநாடலுற்றான்.”

இப்படி குளிர்ந்த சுண்ணைச்சார்தினுற் செய்த மேலுப்பரிகையில் தனியிருந்து நான்கேட்டவற்றின் அர்த்தத்தைச் சுந்தித்து அதிதீரணாய் ஆத்மவிசாரஞ்செய்யத் தொடங்கின சனகன், தான் இதுகாலும் லோகாசாரங்களில் பிணிபட்டு வினைமயங்கனதைக்கண்டு அதிசயித்து வருந்தினான். ஆயுள் பயனின்றிக் கழிந்ததைக்கண்டு வெறுத்தான். இராச போகமும் கசந்துபோக அதைத்தூஷிக்கலானான். பிரமன் முதலியோருடைய பெருஞ் செல்வமோகமும் அற்பமேயென்று கண்டு அதையும் வெறுத்தான். இப்படியே காலதூஷணம், தனதூஷணம் முதலானவைகளால் சுகத்தை சத்திலதென்று கண்டுநீக்கி ‘புறப்பொருள்’ விசாரனைசெய்து அவற்றைநீக்கத் துணிந்தவிடத்து அவைக்கு ஆகாரமான தந்தேகத்தை விசாரிக்கப்பெறுந்து அதன் பருவங்களைத் தூஷித்தான்.

“பாலகனையஞ் ஞானத்தழுந்துவன் நற்காலையாய்ப் பாவையாராற்

“சாலவருந்துவன் விருத்தன்னுகுக் குடுமபத்தாற் றளரந்துசாவன்

“மேலவிய் னெக்காலத் தென்செய்வான் மாயக் கூத்திருந்தவாதே

“ஞாலமெலா மாடரங்காய்ப் பொறிமேளமாய் மனப்பெய் நடிக்ஞமந்தே.”

“உள்ளத்தின் முடிமேலே யில்லாமை வீற்றிருக்கு முலகிலென்றுந்
 “தெள்ளுற்ற நல்லறத்தின் சிரத்திலே யெப்பொழுதும் திமைவாமும்
 “எள்ளற்ற விற்பத்தின் றலைமேலே துன்பங்க ளிருக்குமென்றற்
 “கொள்ளத்தக் கனவான குற்றமிலாப் பொருளே து குறிப்புளேற்கே.”

இப்படி அறம்பொருள் இன்பமாயுள்ள யாவற்றையு மாராய்ந்து எல்லாம் சுகதுக்க
 ரூபமாயிருக்கக்கண்டு இதற்குக் காரணத்தை விசாரிக்க, மனமே சுகதுக்ககாரணமா மென்று
 கண்டார். அவர் தமது விவேகத்தால் விசாரித்தறிந்துணர்ந்த மனோதர்மமிது:—“இழிப்
 பரியச் விசித்திரமாந் சம்பத்தும் ஆபத்தாம் இதயம்காயில் (மனது வருந்தினால்), ஒழிப்
 பரிய விசித்திரமா மாபத்துந் சம்பத்தா முள்ளம் வெண்டில்.” சம்ஸாரவிருக்தம் கிளை, இலை,
 கூட, காய், பழத்தால் அளவில்லாமல் வளரும்படி செய்கின்ற மாயாகாரண மனதே அந்த
 விருக்தத்துக்கு வேராயிருக்கிற தென்றும், இம்மனதே சங்கற்பமென்று சொல்லப்படுமென்
 றும் தனக்குள் தீர்மானிக்கலானார். தீர்மானித்ததும் அம்மனதை சங்கற்ப நாசத்தாற்
 கெடுக்க நிச்சயித்தார்,—

“சங்கற்ப நாசத்தா லெளிதாக மனநாசந்தானே யெய்தும்
 “மங்குற்ற மனமிறக்கில் சநகமரணங்களுள் மரமுமாயும்
 “இங்கிப்பாலெனைத் திருடுங்கள்ளனைக் கண்டேன் கண்டேனிவன்பேர் நெஞ்சம்
 “பொங்குற்ற நெஞ்சத்தால் நெடுநாள் நொந்தேன் இன்று பொன்றுவிப்பேன்.”

சங்கற்ப நாசத்தினால் சுருவாக மனோநாசம் வலியவரும். கேடுற்ற வேரானமனமான
 திறந்தால் பிறப்பிறப்பென்கிற விருக்தமும் நாசமாகும். இவ்விடத்தில் ஆத்மரத்தினமான
 என்னைத்திருடுகின்ற சோரணைப்பார்த்தேன் பார்த்தேன். இவன்பேர் மனமாம். வளரா
 நின்ற இம்மனதினால் வெகுசாலர் துன்பப்பட்டேன். அதை ஒப்போது கெடுப்பிப்பேன்—
 என்று நிச்சயித்து “இத்தனைநாள் மனமுத்தைத் துளைத்திலேன்,” இன்று சிகிச்சை
 யென்னுந் தமர்செய்து (துளைத்து) பொருந்திய அனுபவம் என்னும் (நூலினால்) சூத்திரத்தி
 னால் அதை யழகாகக் கோவைசெய்து தரிப்பேன். சகலமுமுணர்ந்த சித்தர்களான கௌ
 ரால் “எல்லாந் தெளிந்தேன்.” “சுத்த பரமானந்தந் தோற்றுவிக்கும் நல்லறிவாந் சோதி
 பெற்றேன்.” மெதுவாக “இவன், நான், இங்கிவையென்னும் பொய் உள்வொழித்தேன்”
 “மீண்டும் நாடேன்.”—என்று சுகபோதந்தானு யிருக்கின்ற சமாதியடைந்தார்.

“பேதிக்கு மனமென்னும்பெரும் பகையை முழுவலியாற் பிளந்து நின்றேன்
 “வாதித்த துயரெல்லா மாற்றினேனுப சாந்தவாழ்வு பெற்றேன்
 “சாதித்த விவேகமே யுன்னை வணங்கினேனென்று சனகர்க்கோமான்
 “சேதித்த மனவலையெல்லா மொழித்துத்தானே சித்திரம்போனின்றான்.”

இப்படி நெடுநேரம் மெனமாய் சித்திரத்தைப்போல் சமாதியிலிருந்து சனக
 ராஜன் மாய்ந்த மனதை “மீளா நல்லுபசாந்த நிறை நெஞ்சால்” (பூரணமனதினால்)
 “உலகியல்பைமேவிப் பார்த்தான்.” அப்பொழுது அவன் முயற்சித்து ஆகவேண்டியது
 அடைய வேண்டியது ஒன்றுமில்லாமல் குற்றமுள்ள கற்பனையுமில்லாமல் எல்லாம் சுய
 போதகீமாக்விருக்கக் கண்டான்.

“சுத்தமாய்ச் சொரூபமானென்னுருவாய் வேறுதோன்றக் காணேன்”—இப்படிப்பட்ட யான் வராதவஸ்துக்களை விரும்பேன், “வந்தபொருளினத்தனவேன்” “நித்தமாய்த் தன்னிலையில் நிற்குமென தயிவுருவின் நிலையாய் நிற்பேன்.” சொன்னபடி யெது வருகின்றகோ அது வரக்கடவதென்று சொல்லி பிரமானந்தத்தில் மூழ்கி சனகராஜன் “ஒருமையானான்” —அத்தானிதிலையுற்றான். இப்படியுண்டான் அனுபவம் வளர்ந்து திடப்பட்ட சகஜானுபவமாக நிலைபெற்று நிற்க, சூரியன் இச்சாவெத்தனங்களின்மீது “நாஸிபற்றாமாதென்ன” “வந்து வந்து தானே தோன்றியபொருளைப்பற்றின்றிச் செய்துமெனச் சனகனெண்ணி” தீமையே நேயமாக வருகின்ற எதிர்காலம் இறந்தகாலமில்லிரண்டையும் “இமைபளவந்து சிந்தை செய்யா”னுய் சனமள்ள வரத்தமானகாலத்தின் தொழிலில் ஒரு நிமிஷநேரத்தில் மந்தகாந்தேசோடும் சஞ்சரிக்கக் கொடங்கிணன். ஸர்வம் பிரம்மபம் என்கிற சகஜ நிஷ்டை வைவந்த சனகராஜ இங்க அனுபவம் சித்தர்களாற் சொல்லக்கேட்ட ஆத்மவிசாரணையினால் வந்ததேயன்றி வேறென்றுமில்ல வந்ததல்ல. அகையால் ஸ்ரீராமா, சூற்றமற்றதாகியும் அநிகாயுநிருக்கிற தனகாத்ம விசாரணையால் பரமபதத்தை யடையலாமென்று ஆசாரியரில்லாத சனாச் செய்யுங் கிரியையால் ஆத்மநான ஸ்வரூபத்தை யடையலாகுமோ வென்று, வசித்த பகவான் வற்புறுத்திக்கூறி நிஷ்காமகர்மம் செய்தால் ஆத்மலாபம் சித்திக்குமென்றும், அஞ்ஞானத்தை எப்படியும் கெடுக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறார்.

“புறப்பேறுகளை வேண்டியிபற்றுதின் புண்ணியத்தைப் புவியிலுள்ளோர்

“சிறப்பான நல்லறிவு மிகவேண்டுமென்று முதற்செய்யிற்பேறாம்”

அச்சமான ஆபத்துக்கள் விளைகின்ற துன்பசமுத்திரமாய், “பிறப்பான் நச்சுமரவித்தாகும்” பேதமையை (அஞ்ஞானத்தை) பிளிக்கல் வேண்டும்—என்றுரைத்து அந்நித்காமத்தானுண்டாகிய விசாரணையின் பயனைக்கூறுகிறார்:—

“இலங்கிய சிந்தாமணி யாமிதயமெனுஞ் சரக்கறையிலிருக்கும் போதம்

“கலங்கலில்லா விவேகியர்க்குக் கருதுபொருள் கற்பகம்போல் கணத்தில் நல்கும்

“துலங்கு விசாரம் படைத்துப்பேதைமைபோய் நல்லறிவு தோன்றினோரை

“யிலங்குவசத்தோரை யம்புகன்போற் காமாகி விகற்பந்தாக்கா.”

பிரகாசிக்கின்ற சிந்தாமணியாகிய இருதயமெனும் பெட்டியில் இருக்கின்ற ஞானமானது கலக்கமில்லாத விவேகியர்க்கு (ஈனானகருக்கு) “கருதுபொருள்” கற்பகவிருகூத்தைப்போல் கணத்தில் கொடுக்கும். பிரகாசிக்கின்ற ஆத்ம விசாரணையைப் பெற்று அபிபராயாகெட்டு “நல்லறிவு தோன்றினோரை” —சுசபோத முதயமானவர்களை, கவசந்தரித்தவர்கள்மேல் அம்பு பாயாதுபோல், இரகத்துவேஷாதிவிதப்பங்குள் தாக்கா. நிஷ்காமகர்மத்தானுண்டான விசாரணையின் பயனாக அகங்கார முதலிய நீங்கி ஞானமுதிக்குமென்பதைக் கடைசியாய் வற்புறுத்துகிறார்:—

“ஆத்மாவுக்கும் புறம்பான பதப்பாப்திகளை. † பேறும்—ஆத்மலாபமுண்டாம்.

“பரமாதித்தனை மறைத்துக் கறுத்தறிவற்றுக்களித்துப் படர்ந்து மீண்டு

“திரமான அகங்காரமுகில் விவேகக்கூற்றால் சுதறிப்போகும்

“வரமானபதம் வேண்டிற் றன்மனத்தினுசை முதன் மாற்றவேண்டும்

“உரமான புவியை முதலுமுதன்றோ விளைபயன்களுறுகின்றாரே.”

பரமாதித்தனும் ஞானஞரியினை மறைத்துக் களங்கமாய் அறிவின்றி மதர்த்து விரிந்து திரும்பவரமாயிருக்கின்ற அகம்பாவமென்னு மேகமானது விவேகம் எனும் சண்டமாருதத்தினால் சின்னாபின்னமாகும். மேன்மையான இகபரஐக்கியமாம் சுகஸ்வரூபத்தை விரும்பினால் “தன்மனத்தினுசை” யை “முதல் மாற்றல் வேண்டும்.” இப்படி ஆசையைமாற்றிச் செய்யும் நிஷ்காமகர்மத்தால் எல்லாந்தானே வரன்முறைவந்து சேரும். மனதை இப்படி நிஷ்காமமாகச் செய்துக் கொள்வதே உரமான நிலத்தை உழுது பண்படுத்துவதற் கொப்பாகும். உழுது பண்படுத்தின நிலம் விளைபயனைல்லாந்தானே தரும்.

ஆகையால் நிஷ்காமகர்மமே எல்லாவற்றிற்கும் முதலான ஆதாரமாம். நிஷ்காமகர்மத்தால் இருதயசுத்தியும், இருதயசுத்தியினால், விவேகமும், விவேகமென்னும் சண்டமாருதத்தால் அஞ்ஞானமென்னும் மேகப்படலம் சிதைவுறுதலும், அதனால் இருதயமென்னும் பெட்டியிலுள்ள சிந்தாமணி தானே சுயம்பிரகாசமாய் விளங்குவதும், அந்தப் பிரகாசத்திலிருந்து தானே தானும் விளங்குவதே ஜன்ம சாபல்யமும் சித்தி முத்தியெல்லாமாக இப்பயன்களை வரன்முறையே யளித்ததும் அளிக்கத்தக்கதுமான இவ்விவேகசிந்தாமணியை நிஷ்காமமனத்தோடு நாம் நடத்தி வருவதுபோல் இதை வாங்கி வாசிப்பவர்களும் நிஷ்காமமனத்தோடு இதை யாதரித்துப் பரவச்செய்து வந்தால் பெறலரும் பேறுகளெல்லாம் அவர்களுக்கு சித்திக்குமென்பதற் சந்தேகமில்லை. அகத்திலுள்ள சிந்தாமணியைக் கரத்தில் காண்பதாகச் சொல்லும் வாக்குப் பொருந்துமாறு நாமும் சித்தர்கள் முத்தர்கள் முதலான பெரியோர்களை முன்னிட்டு அவர்கள் பேரருளைக்கொண்டு “விவேகசிந்தாமணி” யென்னும் பேர் இதற்குண்மையிற் பொருந்தும்படி நடத்திவருவோம். பதிரான்காம் வருஷ முதலில் இப்பத்திரிகையை நடத்தக்கொண்ட சற்பாவம் இனிது நிறைவேறி முடியப் பரம்பொருள் எல்லாருளத்துமிருந்து அருள்புரிந்து ஆதரவு செய்யுமென்னு திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

ஓம் தத்ஸத்.

THE TWO POLES OF EXISTENCE—BODY & SOUL, OR, MATTER & SPIRIT.

“THE POTENCY OF ALL THINGS IS YET TO BE FOUND IN MATTER.”—*Tyndal.*

Burbank* of the spineless cactus and new fruits, who has been delving deep into the mysteries, tells us :—

“The facts of plant life demand a kinetic theory of evolution, a slight change from Huxley's statement that, ‘Matter is a magazine of force,’ to that of matter being force alone. The time will come when the theory of ‘ions’ will be thrown aside and no line left between force and matter.”—*Andrew Carnegie in his forth-coming ‘Life of James Watts’ (Madras Mail.)*

* Otherwise known as “the Wizard of Plant Life.”

"Mind is neither material nor immaterial, but is a substance *sui generis*."—Richard Harle.

"I regard mind as living and embodied form—as that incomprehensible element whose nature it is to possess life and motion, as much so as it is the nature of other substances to possess inertia."—Dr. Dod's *Electrical Psychology*.

All material substances possess inertia, and are difficult to move in proportion to their density. Electricity (*Prana*) is the least dense of inert substances and the easiest to move. It sets all other material substances in motion. It is "the last link in the immeasurable chain"; but before it can move substances more inert than it is, it has to be set in motion itself. Electricity is set in motion by "the finest, most sublime, and brilliant substance in being—a substance that possesses the attributes of inherent or self-motion and living power, and from which all other motion and power in the immeasurable universe are derived. This is the Infinite Mind and possesses embodied form. He is a living being. This Infinite Mind comes in contact with electricity (*Prana*), gives it motion, arms it with power.....Mind or spirit is above all, and absolutely disposes of and controls all. Hence mind and its agent electricity (*Prana*) are both imponderable and co-eternal.....As the Eternal One wraps clouds and darkness round about Him and holds back the face of His throne, so many do not believe in His existence, because He is unseen, while all visible objects of creation are so many realities. But the very position here assumed is an erroneous one. The very reverse of this is true. What is seen is not the reality, but is only the manifestation of the unseen."—Dr. Dods.

"The globe as a body, is moved by the positive and negative forces of electrical action. (Comp.—*Prana-Apana*) All the operations of nature and the earth and elements are carried on by the same power."—Dr. Dods.

"Mind or spirit is of itself embodied and living form. It is spiritual organism in absolute perfection and from mind itself all form and beauty emanate. The body of man is but an outshoot or emanation of his mind. If I may be indulged the expression, it is the ultimate of his mind."—Dr. Dods.

The Unutterable Experience—He Whom Words Express Not.

“ஊசலாட்டு மிவ்வுடலுயிராயின விருவினை யறுத்தென்னை
ஒசையாலுணர்வார்க் குணர்வரி யவனுணர்வு தந்தொளியார்க்குப்
பாசமானவை பற்றறுத்துயர்ந்த தன்பரம்புபெருங்கருணையால்
ஆசைதீர்த்தடியா ரடிக்கட்டிய வற்புதமறியேனே.”—திருவாசகம்.

“உ ட ல் - உ யி ர்” — “தே க ம் - தே கி .”

தன்குற்றம் ஓராது பிறர்குற்றங் கண்டொறுக்கும் .பேதை அருள்பெற்றுத் தேறுவதெங்ஙனம் என்று ஒரு மெளனப்பரதேசி சொல்லக்கேட்டு, “தன்குற்றம்”, என்னவென்று கேட்டேன். தான் அல்லாத தேசத்தை “நான்” என்று அபிமானித்துக் கொண்டாடுவதே பெருங்குற்றம். அக்குற்றத்தை ஆய்ந்தோர்ந்து நீக்கவல்லவனே தீரன். மற்றவரெல்லாம் மானிடப்பதரே—யென்றார். நான் தேகமல்லாவிடில் பின் என்னை? யென்றேன். இத்தேகவாசியாகிய தேகியே நீ. தேகம் அழிவுள்ளது. அதிவிருந்துகொண்டு அதை பாட்டிவைக்கும் தேகி அழியாதது. தேகமென்பது இந்திரியக் கூட்டங்கள். இவை பிராணனிலும், பிராணன், மனதிலும், மனது புத்தியிலும், புத்தி சித்தத்திலும், சித்தம் அகங்காரத்திலும், இவையெல்லாம் அந்தக்கரணத்தோடுகூடிய உள்ளறியிலும், உள்ளறியுள்ளும் (சிதிராபாஸ) சீவன் பேரறிவு என்னும் (கூடஸ்த) சைதன்யத்திலும் கிரமக்கிரமமாக ஒடுங்கும். கடைசியில் எஞ்சிநின்ற கூடஸ்தன் பிரமத்தோடு அபேதமாய் ஒன்றுபட இப்படியுண்டான கூடஸ்தப்ரம ஐக்கியத்துக்குச் சாக்ஷியாகவுள்ளதெதுவோ அதுவே நீ. இதை பெல்லாருக்குஞ் சொன்னால் விளங்காது. பக்குவமறிந்தே போதிக்க வேண்டுமென்றார்.

“இயற்கைகுணஞ் சோதித்து முன்னே, பின்னே யாவையுமாய் பிர்மனீ யென்னல்வேண்டும்
“வியப்புறவாசையி லுழல்வார்க் கிவ்வாரேதின மீளாத நீரகில்வீழ்த்ததாகுந்
“நியக்குறு போகத்தாசை தீர்ந்துபுந்தி தெளிந்தவுணைப்போல் வார்க்கே திதழ்த்தோன்றும்
“மயக்கமற வுணர்த்தவல்ல குருவைக்கிட்டா வருந்தியுந் தன் பிறப்பறுக்கு மகனுமாங்கே.”

முன்னமே சீடனது இயல்பான பக்குவங்களைப் பரிசோதித்து பின்பு ஸர்வமுமாய் விளங்கிய பிரமஸ்வரூபமே நீயென்று உபதேசிக்கவேண்டும். அதிசயிக்கும்படி ஆசையினுந் கட்டுண்டுழல்வாருக்கு இந்தப் பரகாரஞ் சொன்னால் மீளாத நரகாக்கினியில் தள்ளிவிட்டதாகும். கலக்கத்தைத்தரும் போகவிச்சை தீர்ந்து அறிவு தெளிந்திருக்கின்ற வுன்குஞ்சு சமானமானவர்களுக்கே இது பிரகாசமாய் விளங்கும். மயக்கமற வுணர்த்தவல்ல குருவைக் திட்டி வருத்தமுற்றுவது தனது பவத்தை நீக்கிக்கொள்ளப் பாடுபடும் சிஷனும் போகவிச்சைதீர்ந்து புத்தி தெளிந்தவனாக விருக்கவேண்டும்—என்பது இதன்பொருள். இது வசிஷ்ட பகவான் ஸ்ரீராமரைப்பார்த்துச் சொன்னது. இக்காலத்தில் சடம், சித்து (Matter, Mind) என்னும் இவைகளைப்பற்றி மெய்நிசை விஜ்ஞான பண்டிதர்கள் இன்னும் ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பிரகிருதி சபாவத்தை யுள்ளபடி யுள்நோக்கி யறிந்தவர்கள் மிஸ்டர் பர்பாங்க் என்பவரைப்போல சடம்-சத்தியென்பன இரண்டாகவின்றி, சித்தின் தடிப்பே ஜடமாயிருக்கிறதென்று கண்டுவிருகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் பகர்முகவாராய்ச்சி செய்துவருகிறவர்களாதலால், இந்த வுண்மையை உள்ளபடி யுணர்ந்து உட்கொள்ள இன்னம் வெகு காலம்செல்லும்போலும்.

ஆதியிலுள்ளது ஆத்மா ஒன்றே. அதில் அற்புதமாயுண்டான சிற்சத்தி அதன் சலனரூபமேயன்றி வேறல்ல. இதையே சங்கற்பமென்றும், செய்தொழில் என்றும் சொல்வர். சர்வமுமாய் விளங்குகின்ற ஆத்மாவுக்கு ‘செய்தொழில்’—‘சங்கற்பம்’ வந்தகாபரணமென்னவென்று ஸ்ரீ இராமர் வசிஷ்டபகவானைக் கேட்க,—

“மெய்யான பொருளுடைய வாக்கியத்தின் மெய்ப்பொருளாய் முன்னொடுபின் விரோதமின்றிக்
“கையாரு நெல்லியெனக் காட்டவல்ல கட்டுரையே யாமிங்கு கழறிந்றெல்லாம்
“மெய்யான ஞானவிழி வெளியாய்ப் போதம் விரியவுதித்தா லென்னசொன்னும் வித்து
“கையா வல்தெளி தென்னுள்ளவாறு கலக்கமற நிலைசின்று காண்டியன்றே.”

உண்மைப் பொருளையுணர்த்தும் மஹாவாக்கியத்தின் தத்துவார்த்தமாய், முன்னுக்குப் பின் விரோதமில்லாமல் கரதலா மலகத்தைப்போல ப்ரத்யக்ஷமாய்க் காட்டவல்ல நாம் இவ்விடத்திற் சொல்லியவனைத்தும் உறுதி எசவமேயாம். உண்மையான ஞானதிருஷ்டியானது ப்ரசன்னமாய் அறிவு வியாபகமாக உதயமாலால் எனது வாக்கியம் என்னும் ஞானவித்தை அனுபவரீதியாக வலிதென்றும் எளிதின்றும் உள்ளவாறு கலக்கமின்றி நிச்சலனமான நிலையில் நின்றுபார்ப்பாய்.—சங்கற்ப முதித்தகாரணம் சங்கற்ப மெடுங்கினவிடத்தில் விளங்கும் என்று சொன்னார். இதற்கு மாயையை ஒழிக்கவேண்டுமென்றுசொல்லி அதை ஹிருதய சுத்தியினால் கெடுக்கலாமென்று கூறிப் பின்னு முபாய்கூறுகிறார்:—

“பேதமுறு புத்தியே மாயையாகும் பெரிது வருத்தியுதினைப் போக்கல்வேண்டும்
“பேதமுறு பேற்றிலுன்றி மாயைப்பெருத்தியின் கரைதோன்று பொருத்தத்தோன்றில்
“ஏதமறுமப்பதமே யிறவாவிடாயிம்மாயை பிறப்பிடமே தென்னவேண்டாரு
“சேதமுறந் கொல்வழியே தென்றுதேர்வாய் சிதைவுற்ற லிதனியலீடு தெரியுமன்றே.”

பேத புத்தியே மாயை. மிகவும் வருந்தியாவது அதைக் கெடுக்கவேண்டும். ஞானமுள்ள ஆத்மலாபத்தாலன்றி அலைகள் மோதுகின்ற மாயையென்னும் பெருந்தியின்கரை தோற்றது. நன்றாகத் தோற்றினால் குற்றமற்ற அப்பீதமே நசியாத நிருவாணமாம். இந்தமாயையானது உண்டான தெவ்விடமென்று விசாரிக்கவேண்டாம். இது கெடும்படி இதைக்கெடுக்கின்ற மார்க்க மெதுவென்று ஸ்ரீராமா நீ விசாரித்தயிவாய். கெடுமானால் இம்மாயை யுண்டானவிதம் தெரியும்.—மாயையிலிருப்பவன் அம்மாயையைக் கெடுக்காவிடில் அம்மாயா தீதம் வெளிப்படாது—என்று சொன்னபடி. ஆகையால் நம்மில் படித்தவர்கள் என்று பேர்பெற்றவர்கள் ஆசைமோகங்களால் அறிவழிந்திருக்கையில் உண்மையான விசாரபுருஷர்கள் செய்த கிரந்தங்களை யரைகுறையாகப் படித்து தப்பர்த்தஞ் செய்துகொண்டு “ஆத்மாவுண்டா இல்லையா? உண்டானால் எங்கே காட்டு பாரக்கலா” மென்று விதண்டாவாதம் செய்வது வீண்வழக்கேயன்றி யதனால் பயனென்றுமில்லை.

இந்தமாயையானது எதிலுண்டான தென்றும், இதெப்படிப்பட்ட தென்றும், ஈதிறந்தமார்க்க மெதுவென்றும் இவைபெயல்லாம் இது நசித்தாற்றோன்றும். “ஆதலினால் வந்துயரின் சாலையான அவித்தையெனும் நோய்க்கு மருந்தருந்தச் செய்தால்” தீதுபயில் பிறப்பென்னுங் கடலில்முழ்காய்;”

1 நெருங்கிய வாயுவானது தனக்காதாரரூபமான விண்ணில் உண்டாகிச் சஞ்சரிப்பதுபோல் “தன்பால் தோன்றும் சத்தியினால் ஆத்மதத்துவம்” விளங்கும்.

எங்கும் ஞானாகாரமாக நிறைந்திருக்கும் “சிற்கடல் தன்னிடத்தே” அற்ப அசைவினால் சிவேஸ்வரசுகமென்னும் கூட்டங்கள் ப்ரகாசிக்கும். “நுண்மைநோக்கால்”—சூக்ஷ்ம ஞானதிருஷ்டியினால், “ஐயமறத்தற்பதமொன்றகண்டமென்றே யமுந்துவாய் அக்கடலில்”—ஆத்மஸ்வரூப மொன்றே அகண்டமாயுள்ளதென்று உதிக்கொண்டு அந்த ஞானசமுத்திரத்திலமுந்துவாய். சற்று அசைவுற்றதாகில் அந்த ஞானசிந்தத்தியானது க்ஷணநேரத்தில் ஸர்வ சத்தியினாலும் முழங்கத்தோன்றி, அறிவின்திரிபாகிய இடமும், காலமும், தொழில்களுமாகிய மூன்று பரிசுத்தமுள்ள சத்திகளை தனக்கு “துணையாச்சேர்க்கும்.”

ஆத்மாவிலுள்ள ஞானசத்தி தனது சபாவத்தையறிந்து முடிவில்லாத பரமபத்திலிருந்தும் “எனதுரு இவ்வளவென்று அறிவுற்றாப்போல் எண்ணுறும்.” அளவற்று உருவமில்லாத தனக்கு அளவுள்ளதாக இப்படி தனது ஸ்வரூபத்தை பாவனைசெய்யில், அந்த தொடர்பாவனையினால் அப்பொழுது “பெயர்கள் எல்லையாதியாம் பார்வைகள் வந்தகையா நிற்கும்.” மிகுந்த விகற்பங்களைக் கொடுக்குமாகாரமாய் சித்ஸ்வரூபமானது இடம், காலம், தொழில் இவைகள்சேர்ந்து பந்தப்பட்டு நிற்கும்.

அகண்டமாய் அளவில்லாததாய் இருந்த பால்கடலாக கொப்பான ஆத்மஸ்வரூபத்தில், சற்று அசைவுண்டானதால் க்ஷணநேரத்தி லுதித்த சித்தச்சத்தி தனது சங்கற்ப விசேஷத்தால் இடம், காலம், தொழில் (கால, தேச, வர்த்தமானம்) என்னு முபாதிகளோடு கூடினதாக, —“எங்குரைசெய் சித்தினுடை யுருவந்தண்ணையாவரும் க்ஷேத்ராஜ்ஞனென்றியம்பா

நிற்பர்.”—இதையே “கேஷத்ரஜ்ஞன்” என்றும் தேகி யென்றும் சொல்வர். காலதேச வர்த்தமானங்களோடு கூடியும், அகம்பாவ மின்மையால் ஸ்வரசக்தி வாய்ந்த இந்த கேஷத்ர ஜ்ஞன், “நான்” என்கிற வாதனையைச் செய்து அகம்பாவத்தை யடையும். “அடக்கக்கூடாத இந்த அகங்காரமும் “பள்ளத்தில் நீர்தங்கும் தன்மையை மேற்கொண்டு” சித்தம் ஆகி நிச்சயிக்குந் தொழிலை மேற்கொண்டு மூலினமுறு புந்தியாம்”—களங்கமுற்ற பேத புத்தியாகும். இந்த பேதபுத்தியே “விங்கிய கற்பனை வடிவாய்”—மிகுந்த கற்பனாகாரமாய், “மனன நெஞ்சாம்,” “விகற்பமிகு மனமாம்” இதுவே மெல்லவந்து வந்திரியங்களாம்.

“தரசரணமயவுடல் ஐம்பொற்களென்பர்”—பஞ்ச விந்திரியங்களே கைகால்களோடுங் கூடிய உடல்=தேகம் என்று சொல்வார்கள். ஐயோ! தேகியான ஆக்மா இப்படியல்லவோ வருத்தமுறக் கலந்துகலந்து கட்டுண்டு கடைசியில் சங்கற்ப விகற்பமான அன்பந்தரும் ஸம்ஸாரவலையில் சிக்கலுற்றான். “சத்திமயமாம் மனம் இத்தன்மையாக” இழிவுறு அகம்பாவத்தைப் பொருந்தி கோசகாரப் புழுப்போல் தன்னிச்சையினால் தானே விலங்கிட்டுக்கொண்ட விதம் மிகவும் அற்புதம்.

“தானே சங்கற்பித்துத் தன்மாத் திரத்தாற் றனிவலையாம் உள்தொழில்கள் தன்னைக்கட்டக் “கானேறு சிங்கம் விலங்குற்ற தென்னக்கவலையினான் மிகவுமனம் கரைந்துசோரும்.”

தானே யுண்டாக்கியிருக்கின்ற பஞ்சதன்மாத் திரையினால் தனித்த வலையாகிய உள்விருத்திகளானவை தன்னைப் பந்தனஞ்செய்யக் காட்டிலிருக்கும் ஆண் சிங்கமானது காலில் தளைபூண்டதுபோல் அன்பத்தினால் மிகவும் மனம்கரைந்து வாடும். இந்தநிலையில் அதைப்பெரியோர்கள் நீங்காத மனமென்றும், புத்தியென்றும், ஞானமென்றும், தொழிலென்றும், அகங்காரமென்றும், வாதனையென்றும், பிரகிருதியென்றும், மாயையென்றும், இழிவாகிய மலமென்றும், கன்மமென்றும், பந்தமென்றும், சித்தமென்றும், அசித்தகையென்றும், ஆசையென்றும் சொல்வார்கள். சத்த சைதன்யமான ஆத்ம ப்ரகாசத்தை விளங்கவிடாமல் மறைத்ததுபோல் தோற்றச்செய்யும் பாஞ்சபூதபொதிகமானவை ஆத்மாவின் சங்கற்ப சக்தியினாலுண்டானவையெய்வி அத்தற்கன்னியமா யிருந்துண்டானவை யல்ல. ஆதலால் சங்கற்பத்தினாலுண்டான “மாயை” சங்கற்பம் ஒடுக்கின் விடத்தில் விளங்குமென்று சொன்னார். இதை கிரமக்கிரமமாய் லயப்படுத்தி சங்கற்பநாசஞ்செய்து பார்த்தால், அப்பொழுது வெறுந்தோற்ற மாத் திரமான இந்த சிவஸ்வர சகக்கூட்டங்க ளான யாவும் சத்தசைதன்ய மாத் திரமாக விளங்குவது ஸ்வாநுபவத்தில் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கும். இதைப் பாடுபட்டுழைத்து மனதை நிறுத்திப் பார்த்தாலன்றி மற்றப்படி விளங்காது. சங்கற்ப நாசம்செய்து பார்த்தால் அப்போ திருமூலதேவர் உபதேசித்தருளியபடி,—

“மரத்தைமறைத்தது மாமதபாணை
மரத்தில்மறைந்தது மாமதயானை
பரத்தைமறைத்தது பார்முதற்பூதம்
பரத்தில்மறைத்தது பார்முதற்பூதம்.”—என்பதின்

உண்மை உள்ளபடி உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்கும்.

இவ்வாறாக மனமானது “ஒரோரிடத்திலோரொன்றாக ஆசாபாசத்தினை லமைத்துச் சொன்ன ஒப்பரிய சகவிரிவா மிவற்றையெல்லாம் உட்கொள்ளும்;” தனது சங்கற்ப ரூபமான விஷயங்களில் அகம்பாவஞ் செய்வதினால் மனம் வருந்துவதன்வி வேறு பிரயோசனம் ஒன்றுமில்லை. வித்தில் மரம்போல் இந்த சகமெல்லாம் தன்னி லொடுக்கியுள்ள மனமானது “சுவலைத்தியின் வெப்பமிக்க கோப்பாம்பெடுத்தது நுங்க” (விழுங்க), ஆசைக்கடலின் அலைகளால் மொத்துண்டு வருந்தி மெலிவுறும். ஆகையால் மனதை இரகஸிக்கவேண்டும்.

“பெருகியவித்துயர்சுளா லவசமாய்த் தன் பிதாமகனை மறந்துமிகப் பிடையுற்றுக் கருகிய விம்மனந்தன்னை யளற்றிலாணைக் கரைவேற்ற விடுவதுபோல் கரையிலேற்றாய்”
 “வெருவுசராமரணமெனும் விடத்தால்வெந்து மிகுநலர் தீங்கெனும் பகையால் மெலியுநெ”
 “கருள்புரியா நரர்மனித வடிவமான அரக்கரே யருள்வடிவமான வள்ளால்.” [ஞ்சக்

மிகுந்தவித்துன்பங்களினால் தனது வசந்தப்பிதன் பிரமஸ்வரூபத்தை மறந்து மிகுந்த துன்பத்தையடைந்து கருகிய இந்தமனதை, சேற்றிலமுந்திய பாணையைக் கரையிலேற்றி விடுவதைப்போல, மாயையினின்றும் கரையெற்றுவாய். பயங்கரமுள்ள மூப்புமரணமென்கின்ற விஷாச்சுனிபால் தகிக்கப்பட்டு மிகுந்த நன்மை தீமைகளென்னும் சத்துருவினால் தளருகின்ற மனதுக்கு கிருபைசெய்யாத மனிதர் என், அருள்வடிவமாயிருக்கின்ற ஸ்ரீராமா, நரவடிவமாயிருக்கின்ற இராக்ஷஸர்களாவார்கள்—என்பபடி. அதாவது, மனதை விஷயத்தினின்றுத் திருப்பி (பகிர்முகமனதை அகமுகப்படுத்தி) அது உண்டான இடத்திற் கொண்டுபோய் அதைக் கரையெற்றவேண்டும்—பிரமத்திற் சேர்க்கவேண்டுமென்பதாம்.

மனம் அகமுகப்பட்டு அது உண்டான இடத்திற் போய்க்கரைந்தால் ஸர்வம் பிரமமபமாகவும், பகிர்முகப்பட்டு ‘தொடர்ச்சங்கற்பத்தில்’ தொடர்ந்து சென்றால் சிருஷ்டிக் கிரமத்தில் சீலேஸ்வர சகத்கூட்டங்களாகவும் விளங்கும். மனதைக் கரையெற்றி இரகஸிக்கவேண்டியதை வற்புறுத்தி மனம் வெளிமுகப்படுதலி லுண்டாகும் சிருஷ்டிக் கிரமத்தை வற்புறுத்துவான் பின்னும் கூறுகிறார் :—

“இவ்வகையே சிற்சராவ சீவபேத மியல்வடிவாம் பிரமத்தினிடையே நின்று
 “வெளவிய பாவணையாலே வந்தகோடி வாராநின்றனகோடி வருவகோடி
 “தெய்வவரையருவி நீர்த்துளியிபால் வந்தோர்சிலர் பிறவியொன்றிரண்டு மூன்று சேர்ந்தோர்
 “நைவருசென்மங்கள் சிலர் நூற்றின் மிக்கோர் நாடியபவஞ்சிலர்கள் நண்ணினின்றோர்.”

இந்தப்பிரகாரமே சித்நிலாசபாயிருக்கின்ற சீவனுனவன் வேற்றுமையான ஆகாரமாய் பிரமத்தினிடத்திலிருந்து, மேருமலையினின்று வருகின்ற அருவிநீர்த்துளிகள்போல, தாழ்கொண்ட பாவணையால் வந்திருக்கின்றவைகள் அளவில்லனவாம். இனி வரப்பட்டவைகள் அளவில்லனவாம். வந்தவர்களில் சிலர் ஒன்றிரண்டு மூன்று சநந்தையடைந்தார்கள். சிலர் துன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற சநந்தகள் நூற்றிலுமதிகப்பட்டார்கள். அளவிடுதற்கரிய பிறவிகளை சிலரடைந்தார்கள்—என்பது பொருள்.

தேவர் மக்கள் நாகர் முதலாக செடி கொடி மரம் மலை அருவி நீர், சூரியசந்திரர் ஆன அனைத்துச் சிருஷ்டியும் ஆக்கமசங்கற்பத்தினாலே ஈண்டானதென்று நிர்நிபித்துக்கொண்டு போகிறார்.

இப்படியாக தேகம் - தேகியென்றும், சடம்-சித் என்றும், சத் - அசத்தென்றும் த்வந்தமாச் சொல்வதெல்லாம் கற்பனாத்திரமேயல்; கற்பங்கடந்த ஆக்மானுபவத்தில் எங்கும் நிறைந்து பரிபூரணமாய் ஆதிமத்தியார்த்தமற்று விளங்கும் அத்துவித வஸ்துவன்றி வேறொன்றில்லை. இந்த அனுபவத்துக்குத் தாழ்த்தா வுள்ள வெதுவும் படிக்கிரமமாக அவரவர் அனுபவித்த அனுபவத்தைச் சொல்வதன்றி முடிவல்லவாம். ஆகையால் வெதாந்தமும் சித்தாந்தமும் ஒன்றேயாம். துவைத விக்ஷிபாத்தவைத மதங்களுக்கும் அவை போகும்வழி விறகுண்மையேயாம். அந்த எல்லைகடந்து செல்வோருக்கு அத்துவிதவிசாரம் அவசியம் பிறக்கும். ஆதலால் கேவலம் சிதாபாசர்களாயிருக்கும் சிவர்கள் மமதைகொண்டு வீண்மதம் பிச்சிக் காலத்தை வீணைகழிக்காது அவரவர் அறிவுக்கெட்டினமட்டும் உண்மையாயிருந்து உள்விசாரம் செய்துகொண்டு நீஷ்காமப்பகர்மம் அனுஷ்டித்துவந்தால் அது வேயவர்களை உண்மையாயுள்ள ஸத்தியத்தில் கொண்டோர்ப் சேர்த்துவைக்கும். ஆகையால் எவரும் வீண்மதம் பிச்சாமல் உண்மையாய் உள்விசாரம்செய்து உலகமுடன் உண்மையில் நின்று உழைக்கக்கடவர்.

“மாசற்றகோள்கை மனத்திலடைந்தக்கால்
ஈசனைக்காட்டு முடம்பு.”—என்னும்

ஒளவைகுறள் எவ்வாற்றோனு முண்மையேயன்றிப் பிசகல்ல. சுருதியுத்தி யனுபவ வாயிலாக இதை யாவரும் தெள்ளெனத் தெளிந்துய்யலாம்.

ஓம் தத்ஸத்.

THE REVELATIONS OF THE RAMAYANA, OR, RAMA'S LIFE UNVEILED. (A Popular Ballad)

ஞானராமாயணக்கப்பல்.

(FROM SRI R. S. SUBBALAKSHMI AMMAL.)

“ஞானராமாயணமதனை நல்வான்மீகி நவின்றதுபோ
லானபிறரும் பன்னிருகாலமைத்தார் பலகாலழிதலினு
லீனமில்லா விதற்கினையா யிரண்டாவது பாரதமதனை
மானவியாதன்செய்தது முன்மறையமற்றோர்களு முரைத்தார்.”—ஞானவாசிஷ்டம்.

மோகூமென்னும் அயோத்திதன்னில்	வாமும்
பிரும்மமென்னும் தசரதர்க்கு	கிரியா
ஞானசக்தி, இச்சாசக்தி	ஆத்மா
சக்தியென்ற மனைவியராம்.	ஆத்மா
ஞானசக்தி கௌசலைக்கு	ஆத்மா
ராமரெனனும் சுதன் பிறந்தார்.	ஆத்மா
(அவ்) யக்தமென்னும் பாலியத்தால்	ஆத்மா
ராமரவர் தன்னைமறந்தார்.	ஆத்மா

முதுகு.

அக்கியானமயமான	ஜீவந்தானுகி
தேகேந்திரியாதிக்குக்	கோனுகி
சிரவணமயமென்னும் வ	சிஷ்டரையடைந்து
மனனமென்னும் விஸ்வா	மித்ரரைத்தொடர்ந்து
வைராக்கியமென்னும் லக்ஷ	மணருடன் நடந்து
பஞ்சபாதகமென்னும்	பர்வதங்கடந்து

ஆத்மாராமபிரான்
 விஜ்ஞானமென்கின்ற
 ஆவரணமென்கின்ற
 அடியோடு மழிந்துபோ
 இச்சையென்னும் மாரீச
 என்னெதிரில் வந்தால்சு
 விபசாரமென்கின்ற
 ஆசாரமென்கின்ற
 ஏகாந்தமென்கின்ற
 சாந்தமயமென்கின்ற
 பொழுமையென்கின்ற
 ஆனந்தமென்கின்ற
 மதமென்கின்ற பரசு
 என்றும்மதமெழா
 மோக்ஷபதமென்னும் அ
 ஜீவன் தானல்ல
 பிரும்மமென்னும் அந்த
 கூடஸ்தமென்னும் அபி
 கிரியைஎன்கின்ற சை
 சலனமென்கின்ற
 பிரும்மமென்கின்ற
 மோக்ஷமென்கின்ற அ
 வைராக்கிய மென்கின்ற
 ஆனந்தமென்கின்ற
 சித்தமென்னும் சுரயு
 புத்திரியென்கின்ற ரூ
 விசேஷமென்னும் வி
 தீபமென்னும் சித்திர
 அகங்காரமென்னும் வி
 மனமென்னும் காகா
 சங்கல்பமென்கின்ற
 நிருவிகல்பமென்னும்
 வீரமென்னும் அகஸ்திய
 தீரமென்னும் அஸ்தி
 காமமென்னும் சூர்ப்ப
 ஆகாமிய சுரதாஷ
 இச்சையென்னும் அரக்கன்
 ஆனந்தமென்னுஞ் சிதை
 இராஜஸமென்கின்ற
 ஆனந்தமென்கின்ற
 இன்பமென்கின்ற வை
 துன்பமென்கின்ற இ
 அசுபவாசனையென்னும்
 எண்ணமென்னும் அசோ?

என்னும் பரமேட்டி
 பாணத்தைத்தீட்டி
 தாடகையைமாட்டி
 சு அவனோமாட்டி
 னுக்குப் பயங்காட்டி
 வநியென்று ஓட்டி
 பாவையெடுத்தித்து
 அகலிகையைத்துதித்து
 மிதுலையைச்சேர்ந்து
 ஜனகரைச்சார்ந்து
 கார்முகமொடித்து
 ஜானகி கைப்பிடித்து
 ராமனையெதிர்த்து
 மல் கர்வமழித்து
 யோத்தியில் புகுந்து
 என்பதைநினைந்து
 தசரதனுடன்கூட
 ஷேகத்தைநாட
 கேயியினுடைய
 ஏவல்வந்தடைய
 தசரதனைப்பிரிந்து
 யோத்தியைத் துறந்து
 லக்ஷ்மணனுடனே
 வைதேகியுடனே
 நதிதன்னைத்தாவி
 கன்றன்னைமேவி
 னத்தினுட்கொண்டு
 கூடத்திலின்று
 ராதனைக்கொண்டு
 சுரனையும்வென்று
 கண்ணைக்கொடுத்து
 கண்ணைக்கொடுத்து
 முனிதன்னைக்கண்டு
 ரம் பெற்றுக்கொண்டு
 நகியைத்தண்டித்து
 னனைக்கண்டித்து
 மாரீசனாலே
 யைப் பிரிந்ததாலே
 இராவணனுத்து
 சிதையையெடுத்து
 தெகியையுருக்கும்
 லங்கையிலிருக்கும்
 ராக்கதர்மொய்க்க
 வனத்தினில்வைக்க—

(இன்னும் வரும்)

The Battle of Tsu-Shima—Great Japanese Victory.

ருஷிய—ஜப்பானிய யுத்தம்.

நீகவுஷிமாவுக்கருகில் நடந்த சண்டை.

ருஷியாவுக்கும் ஜப்பானுக்கும் சென்ற 10-மாதங்
களாக நடந்துவரும் யுத்தம் ஒருவிதத்தில் முடிவுக்கு
வரலாம் போலிருக்கிறது. ஜப்பானியர் போர்த்துவக்
கத்திலேயே போர்ட் ஆர்தர் துறைமுகத்திலிருந்து
ருஷியர் கப்பற்படையை எதிர்த்து அனேகம் கப்பல்
களை யுடைத்தும் அழித்தும் அக்கப்பற்படை சின்ன
பின்னமாகச்செய்து விட்டார்கள். பிறகு ஸேயாங்
சண்டையில் ருஷியர்களுடைய கரைச்சேனைகளை
யெதிர்த்து நன்றாக முறியடித்தார்கள். நன்றாக
அரண்மனை செய்து காக்கப்பட்ட போர்ட் ஆர்தர் கோட்
டையையும் சாமர்த்தியமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டார்
கள். ருஷியர்களை வரவர மஞ்சூரியாவிலிருந்து
பின்வாங்கச்செய்து டுங்கான் என்னுமிடத்தில்
டெந்த பெரிய சண்டையில் அவர்களை நன்றாக முறியடித்
தோடச்செய்தார்கள். போர்ட் ஆர்தர் விழு
ந்து போகவும், ருஷியர்களுக்கு பாட்டிக் கடலி
லிருந்து கப்பற்படை புரப்பட்டு ஜப்பானியர்கள்
கப்பற்படையை தும்சம்செய்து விடுவதாக விருது
கட்டிக்கொண்டு வந்தது. அதுமத்திய தரைக்கடல்
வழியாய் வந்து செட்ஸூ என்னும் செங்கடல், இந்திய
மகாசமுத்திரம் இவைகளைத்தாண்டி, மலாக்கா
ஜலசந்திவழியாய் பசிபிக் மகாசமுத்திரத்திற் பிரவே
சித்து உடக்கேயுள்ள விராடிவாஸ்டிக் துறைமுகத்
தற்குப் போகவுத்தேசித்து, மற்ற வழிகளெல்லாம்
சமுத்திரத்தின் கீழ் சரங்கங்கள் வைத்துத்தடுக்கப்
பட்டிருந்ததால் கொரியாஜலசந்தியிற் பிரவேசித்து
ஜப்பானுக்கும் மஞ்சூரியாவுக்கும் கடுவிலுள்ள கடல்
வழியாக அடைத்தாண்டி உடக்கே போக யுத்தனித்
தது. கொரியா ஜலசந்தியினுள் பிரவேசித்து கொஞ்ச
தூரம் போகவும் அங்கே ருஷியகப்பற்படை வரு
வதை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டு தயாராயிருந்த ஜப்
பான் கப்பற் படைத்தலைவராகிய அட்மிரல் டோ
கோ அவர்கள் மிகவும் சாமர்த்தியமாய் ருஷிய
கப்பல்களைச் சூழ்த்து கொண்டு இரண்டு என் சன்
டையில் ருஷிய கப்பல்களையெல்லாம் உடைத்துத்
தகர்த்தும் சூழ்கடித்தும் எதிரிகளைச் சூறையாடி

அவர்கள் கப்பற் கைனியமே நிர்பூலமாக அழித்து
விட்டார். இந்தச் சண்டையில் ருஷியதரப்பில்
நாசமானவர்கள் 14,000 பேர்கள். சிறையானவர்
கள் 5,000 பேர்கள். தப்பினவர்கள் 3,000 பே
ர்கள். ருஷியாது பெரியகப்பற் படையில், இரண்டு
மூன்று தகர்பட்டும் தப்பியோடினவை போக மற்ற
வற்றை சூழ்கடித்தும் சிலவற்றைச் சிறையிடித்தும்
ருஷியர்களுக்கு கப்பற்கைனியபலம் இனி இல்லை
யென்று சொல்லும்படி அவர்கள் வலியைச் சிதரடி
த்து விட்டார்கள். பாட்டிக் கப்பல் படைத்தலை
வரும் காயம்பட்டு கைதியாகப்பிடிபட்டார். இந்த
சண்டையினால் ஜப்பானியர் கப்பற் படையில் மகா
வலுத்தவர்களென்றும், கடற்சண்டையில் இங்
கிலாண்டு ஒன்றுக்கு மட்டுமே இரண்டாவதாகச்
சொல்லலாமென்றும் அவ்வளவு கிதாப்புப்பெற்று
விட்டார்கள். ருஷியர்கள் ஜப்பானியரை யெதிர்
த்து இந்தப் போரில் இனிவெல்வார்களென்று நினை
க்க இடமில்லை. ஆகையால் இருதரத்தாரும் சமா
தானம் செய்து கொண்டால் நலமாயிருக்குமென்று
அமெரிக்கா யூனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் ரெவிரென்டு
மிஸ்டர் ரூஸ்வெல்ட் பெருமூயற்செய்து வரு
கிறார். அவர் முயற்சி பலித்தால் எல்லதுதான்.
இத்தச்சண்டை மே 27, 28-உகளில் நடந்தது.
உலகத்தில் பூர்வத்தொட்டு நடந்த முற்றும் தீர்ப்
பான மஹாசண்டைகளில் இது 16-வதாகக் கணக்
கிட்டுச் சொல்கிறார்கள். பேர்போன டிராபல்கி
கப்பல் யுத்தம் நடந்த 100-ம் ஆண்டில் அதற்
கொப்பான இத்த மஹாயுத்தம் (கப்பற் சண்டை)
நடந்திருக்கிறது. இந்த வெற்றிபெற்றதால் உல
கத்திலுள்ள ஜனங்கள் எல்லாரும் ஜப்பானியரை
மிகவும் மேலாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஆனால்
ஜப்பானியர் மட்டு என்ன வெற்றி, பெற்றும் தலை
திரும்பாமல், சாத்தமாகவும், தீரமாகவும், தம் சில
குலையாமலும் மிகவும் பெருமிதமாக நடந்து
கொண்டுவருகிறார்கள். இதற்குக்காரணம் என்ன
வென்றால் அவர்கள் தேசபலத்திலும் மனோ பலம்

உள்ளவர்கள். ஆதலால் ருஷியர்கள் தேசபலத்தில் மேலாயிருந்தும் கீனப்பயிர்ச்சி யில்லாமையால், அவர்கள் பலம் உபயோகப்படாமல், ஜப்பானியர்கள் புத்தி, யுத்தி, சாமர்த்தியத்தோடு தம் மனதையடக்கிச் செய்துவரும் யுத்தம் எங்கும் அவர்களுக்கு வெற்றி தருவதாக விருக்கிறது. மனதைச் சிகிச்சையினால் அடக்கியாளக்கற்றவர்கள் உலகாளக் கேட்பானேன்.

“தானடங்க ஊரடங்கும்,” என்பது பழமொழியல்லவோ. ஜப்பானியர்களது புஷிடோ என்னும் மதக்கொள்கை நமது நிஷ்காமகர்மம் கொள்கைக்கொத்ததாயிருக்கிறது. நிஷ்காமகர்மம் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தது? எல்லா ஸத்யமதத்திலும் அது உள்ளதுதான். மனதையடக்கவும் தனது பூரண சக்தியையும் சொருபத்தையும் உள்ளபடி யுணர்ந்துபுலிக்கவும் அது தவறாதவழி. அந்த வழியையனுசரித்தால் இந்தியர்கள் முன்னுக்கு வரலாம். வீணாக வாசாவேதார்த்தம் பேசிக்கொண்டு ஸ்வயகாரியத்தில் புலிகளாயும் ஸ்வாமி காரியத்தில் வழுவுவென்று மிருந்துவந்தால் இவர்கள் உருப்படமாட்டார்கள். மேற்றிசையாரைப் பார்த்து காசாசை பிடித்து அதைச் சம்பாதிக்கிற வழியும் தெரியா

மல் புலியைப் பார்த்து பூனை குடிட்டுக்கொண்ட கதையாக அவர்கள் கடையுடைபாவனைகளையும் குறைகுற்றங்களையும் தாராதாமறியாமல் பின்பற்றி வருவதால் பிரயோஜனமில்லை. “குணமாய்ந்து குற்றமுமாய்ந்து மிகவாய்ந்து மிக்ககொளல்” என்பதை மேற்றிசையார் நாகரிகவழிகளை யாராய்ந்து அவர்களிடத்துள்ள ஸந்தீதுகளில் தீமையை விலக்கி நன்மையை கிரகித்து தங்கள் சுபாவத்துக்கேற்ற அவைகளை மாற்றி யாண்டு வந்ததால் 50 வருஷ காலத்தில் அதியற்புதமாக யாவரும் புகழும்படி அவர்கள் முன்னுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். நம்மவர்கள் நிஷ்காமகர்ம தர்மத்தை மேற்கொண்டுழைத்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் முன்னுக்கு வருவார்கள். இல்லாவிட்டால் வரவரச் சீர்குலைந்து இப்பொழுது இமதிசமாகச் சின்னப்பின்னப்பட்டுச் சிதறிப்போவார்கள். தன்முயற்சியே எல்லாச் செல்வமும் தரும். தேகம் நான் என்கிற மூடபாவனையை விட்டு ஸத்தியத்தைக் கடைப்பிடியாகப் பிடித்தாலொழிய நம்மவர்கள் உருப்பட வேறுவழியில்லை. “தேகோகம்” என்கிற பாவனையுள்ள எவர்களும் சாவுக்குத் துணிந்த தீரர்களாவது ஒருக்காலுமில்லை.

EXTRACT.

Trafalgar and Tsu - Shima.

திராபல்கார் - தசுஷிமா

கப்பற் சண்டைகள்.

ருஷ்ய கப்பற்படையானது முறியடிக்கப்பட்டு ஏறக்குறைய முழுமையும் நாசமாக்கப்பட்டது. சற்று முன் கொரியா ஜலசங்கியில் நடந்த சண்டையானது 100 வருஷங்களுக்கு முன்னே நடந்த திராபல்கார் சண்டைக்கு ஒப்பென்று அநேகர் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விரு பெரிய கப்பற்சண்டைகளுக்கும் உள்ள ஒப்புமை பிரசித்தமாக இருக்கிறது. வித்தியாசமும் மிக அறிவைப் புகட்டுகிறதாகவிருக்கிறது.

ஆசியாசண்டம் முழுமைபெய்து சன்னஞ்சன்னமாய்க் கவர்ந்து விழுந்தப்போட மனங்கொண்ட

தாகக் காணப்பட்ட ஒரு பெரிய தேசத்தோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்கிறவர்கள் ஒரு தீவு ஜாசியார். ஜப்பான் தேசத்தவர் ருஷ்யருடன் எதிர்த்து அவர்களுடைய சத்துவத்தை முழுமையும் அழியும்படி செய்தார்கள்.

100 வருஷங்களுக்கு முன்னே நெப்போலியன் என்பவன் இம்மாதிரியாகவே ஐரோப்பா முழுமையும் தின்றுவிடவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டான். ஆனால் இங்கிலாந்தில் வசித்த ஒரு தீவு ஜாதி அவனை எதிர்த்துநின்றது. ஆகையால் அவன் இங்கிலாந்தின்மீது படைபெயடுத்து அதை நசுக்கத்

தீர்மானித்தான். அப்படிச் செய்வதற்கு அவனுக்கு ஒன்று அவசியமாயிருந்தது. அந்த ஒரு வஸ்துவை அவன் பெருந்படி தடுக்கவே இங்கிலாந்தின் எல்லா பிரயத்தனங்களும் ஒருமித்து செய்யப்பட்டிருந்தன. இங்கிலாந்தின் மீது படையெடுக்குவீரும் பினால் அவன் கொஞ்சநாள்களாவது இங்கிலாந்தையும் பிராணசையும் வேறுபடுத்துகிற ஜெர்மனியாகிய (English Channel) இங்கிலிஷ் கால்வாய்மீது ஸ்வாதந்திரியாகி நிற்கவேண்டும். பிரான்சுக்கையோரத்தில் நெப்போலியன் தன்னிடத்திலிருந்த பொறுக்கியெடுத்த முதற்றாமான 1,30,000 அடங்கிய சேனையைச் சேர்த்துக் கூட்டிக்கொண்டான். அவைகளை அக்கரைக்குக் கொண்டுபோக ஆயம் படகுகளைச் செய்துகொண்டான். ஆயினும் இங்கிலிஷ் கப்பற்படை இரண்டு வருஷங்களுக்கு மேலாக அதைக் கவனித்துப் பார்த்துவந்து, கடைசியாக மகிமைபொருத்திய திராபல்கார் சண்டையில் ஒன்று சேர்ந்து பிரான்சிய ஸ்பானிய கப்பற்படைகளை முற்றிலும் முறியடித்து படையெடுப்பு என்னும் பயத்தை எல்லாம் ஒழித்துவிட்டது. பிரான்சுக்கு 40 கப்பல்களுக்கு மேற்பட்ட கப்பற்படை இருந்தது. ஆனால் அது சித்தி வெல்வேறுபு தூதராமான 4. துறைமுகங்களில் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தன. இத்துறைமுகங்களின் வெளியே நின்று, விடாது ஜாக்கிரதையோடும் புயல்காற்றடிக்கும்போது இப்படிச் சித்திய கப்பற்படை ஒன்று சேராதபடி தடுப்பதே பிரிடிஷ் மாலுமிகளுக்கு பெரிய வேலையாயிருந்தது. அவ்வேலையை அவர்கள் வெகுமேன்மையாய்ச் செய்தார்கள். பித்தி மாதமும், குளிரிலும், களைப்பிலும், காற்றிலும், பனியிலும் அவர்கள் இரண்டு வருஷங்களாய் விடாது கவனித்துக் காவல்காத்து வந்தார்கள். பிரிடிஷ் கப்பற்படைத்தலைவர்களில் ஒருவரான (Collingwood) காலிங்வுட் என்பவர் சமுத்திரத்தில் கப்பலுக்கு நங்கூரம் போடாமல் 22 மாதங்கள் இருந்தது ஒரு மேன்மைபொருத்திய மாலுமீத் தன்மையைக் காட்டத் தகுந்தது. வேலையில் பற்றுவிடாமை, கவனத்தில்லாத பாதுகாப்பு இவைகள் மாலுமீக்கு வேண்டிய குணங்களாகும். கடல் யுத்தத்தை முடிவாக்கிய சண்டையில் காட்டிய வீரத்தன்மை எவ்வளவு ஆச்சரியப்படத்தக்கதோ அவ்வளவு இதுவும் எந்தகாக

இருக்கிறது. நெப்போலியன் தன்னுடைய கப்பற்படையை ஒன்று சேராதபடி தடுக்கும் பிரிடிஷ் காவல்நாயகங்களைத் தூரத்திலிடவும், பிரிடிஷ் கப்பற்படையில்லாத சமயத்தில் இங்கிலிஷ் கால்வாயைப் பிடித்துக்கொள்ளவும் உள்ள தஞ்சிரத்தை ஒன்றின் பின் ஒன்றாகவும், உபாயத்தின்மேல் உபாயத்தையும் கையாடினான். 1804-ம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் இங்கிலிஷ்காருக்கும் ஸ்பானியருக்கும் யுத்தம் ஆரம்பமானபொழுது நெப்போலியன் பக்கம் ஸ்பானியக் கப்பற்படையும் வந்து சேர்ந்துவிட்டது.

கடைசியில் நெப்போலியன் செய்த உபாயங்களில் ஒருபாகம் பலித்தது. பிரான்சுக் கப்பற்றலைவன் 18 கப்பல்களோடு 100 வருஷங்களுக்கு முன்னே குன் மாதக்கடைசியில் (Toulon) லோன்துறைமுகத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு போய் சேர்ந்து, கடைசியில் (Udiz) கெடில் கப்பற்றுகிற முசுத்தில் 40 கப்பல்களைச் சேர்த்தான். அக்டோபர் மாதத்தில் அவன் இந்த 40 கப்பல்களுடன் 31 கப்பல்கள் வைத்திருந்த (Nelson) நெல்சனோடு சண்டையெய்த தீர்மானித்தான். 21 உபகலுக் கெல்லாம் இரண்டு கப்பற்படைகளும் ஒன்றுக்கொன்று மெள்ள மெள்ள மெல்லிய காற்றடிக்க சுமீபித்தன. பிரிடிஷ் கப்பல்கள் இரண்டு அணிகளாக நெல்சன் என்பவராலும் கலிங்வுட் என்பவராலும் நடத்தப்பட்டு தங்களை நீண்ட இரட்டை வரிசையாய்ச் சந்தித்த பகைவர்மேல்வீழ்ந்துதாக்கின. அதன்பிறகு உண்டான பயங்கரமான கொடியுச்சண்டையை விஸ்திரித்துக் கூறுவது இங்கு அசரத்தியமாகும். பிரிடிஷ் அணிகள் பிரான்சிய அணியை இரண்டு இடங்களில் குத்திட்டுச் சென்று, அவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டு அடைபட்ட சில கப்பல்களை நாசஞ்செய்து அதன் பிறகு உதைபட்ட அணியின் பிரிக்கப்பட்ட இரண்டு முன்பாகங்களும் முறையே தோற்கடிக்கப்பட்டன. பீரங்கி வெடி தீர்த்து பயங்கரமாயிருந்தது. 33 பெரிய சண்டைக் கப்பல்களில் ஒன்று முழுக்கடிக்கப்பட்டது, 17 பிடிபட்டன. 15 சூடிப்போய்விட்டன. பிரான்சிய கப்பற்றலைவன் சிறைமூலான். ஆனால் இங்கிலிஷ் தலைவன் இமர்து போரூர். அவர் தன் ஜெனம் நெப்போலியன் இங்கிலாந்தின்மேல் படையெடுக்கச்செய்த எல்லா உபாயங்களையும் நாசஞ்செய்த அந்தக்கணத்திலேயே

இறந்தார். சண்டைக்குப்பிறகு ஒரு பெரிய புசல் காற்றுகிளம்பியது. சண்டையானது புசல் காற்றோடு முந்திய சண்டையைவிட ஏறக்குறைய மிகவும் பயங்கரமாய் இருந்தது. ஒடிப்போன 15 கப்பல்களில் 4 கப்பல்கள் இங்கிலீஷ் கப்பல்களால் பிடித்துக் கொள்ளப்பட்டன. மீதி 11 அவைகள் நாசமாக்கப் படுகிற வரையில் கெடிஸ் கப்பல் ஈடாகத் துறையில் அசத்தமாகிக் கிடந்தன.

பாய்களாலேயே நடத்தப்பட்ட நெல்சனுடைய யாக்கலங்களுக்கும் நிராவியால் நடத்தப்பட்ட டோகோ (Togo) வினுடைய இரும்புக் கப்பல்களுக்கும்

கும் எதிருவமை ஏராளமாயிருக்கிறது. கப்பல் யுத்தத்தில் ஆயுதங்கள் கப்பல்கள் முதலியவைகளில் உள்ள மாறுதல்கள் ஆச்சரியமாய் மாயிருக்கின்றன. ஆனால் இவ்விதம் ஆச்சரியமானது என்னவெனில் ஆசியாவின் அறகிழக்கில் ஒரு பராக்கிரம தீவு கிளம்பி யெழுந்து, ஐரோப்பாவில் பராக்கிரமமாகிய இங்கிலாந்து தீவு 100 வருஷங்களுக்கு முன்னே நெல் போலியனுடைய போராசை கொண்ட ஜெயங்களை அடக்கி ஒடுக்கியதைப்போல ருஷியாவின் பராக்கிரம ஜெயங்களை அடக்கிவருகிறதுதான்.—தி - வ.

“MERRY WIVES” OF MODERN IND.

[AFTER SHAKESPEARE'S “MERRY WIVES OF WINDSOR.”]

(By S. Ramaswami Aiyar, B.A.)

கற்பைக் காப்பாற்றிய பெண்கள்.

இந்நாடகத்தின் வேஷதாரிகள்.

ராமகணேசு பிமலர்மன்:

குணசுந்தரி, பரனுமதி, } இவர்கள் பேரில் காமக்கொண்டவன்.

காமசுந்தரின்...மேகனமலரின் பேரில் காதல் கொண்டவன், விக்ரமவீரன்.

கேசவதத்தன்...விக்ரமவீரன், மருமகன்.

வீரசேனன், உக்ரேனன், } இரண்டு மனைவிகள்.

வரசனன்...வீரசேனனுடைய மகன்.

பரதபன்...கேசவதத்தனுடைய மனைவியின். பள்ளிக்கடத்து வாத் [தியர்.

பரகாமன்...வைத்தியர்.

*குணன்...ஒர் பெரிய ஹோடல்காரன்.

சுருப்பன், முத்தன், } உக்ரேனன் ஆவான்.

மகத்தாண்டன், முனியன், மெறியன், வகரன், } பிமலர்மனுடைய ஆவான்.

கலென்...கேசவதத்தனுடைய வேலைக்காரன்.

வீரன்...பரகாமனுடைய வேலைக்காரன்.

பரனுமதி...உக்ரேனன் பெண்காரி.

குணசுந்தரி...வீரசேனன் பெண்காரி.

மேகனமலர்...வீரசேனன் பெண்; காமசுந்தரின் பேரில் காதல்கொண்டவர். [எட்டவர்.

பத்மீனி...பரகாமன் சமையற்காரி.

6 - வது காண்கி.

(378-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

சுருணன் ஹோட்டலில் ஓர் அறை.

பிமலர்மன், மார்த்தாண்டன்

வருகிறார்கள்.

பிமலர்மன்:—ஆடே மார்த்தாண்டா, கடையில் சீராய், கல்லெண்ணெய் இரண்டு சீஸாக்கள் வாங்கு.

கிக்கொண்டுவா சீக்கிரம். (போகிறான்.) என் தலையிலுள்ள நான் என்னசொல்லட்டும். நான் எத்தனையோ ஆசைவைத்துக்கொண்டு, உக்ரேனன் பெண்காரியை நன்றாய் அனுபவிக்கலாமென்று நினைத்துப்போனதற்கு, இதுதான் பிரயோஜனம். ஒரு கூடையில் என்னை, சுண்டெலிகளைப்போட்டு அடைப்பதுபோல அடைத்து விட்டார்களே. இதுவும் போதாது என்று பாணுத்தியிலிருந்து சாக்கடை

ல்லவா எறிந்துவிட்டு வந்துவிட்டார்கள். அப்பாவிகளா, கொஞ்சமாவது தயவுவேண்டாமா. இன்னுமொருதரம் அகப்பட்டுக் கொண்டேனாலும்கூட, அங்கே இன்னும் சற்று தாமதித்திருந்தாலும்கூட, அல்லது அந்தக் கூடையை அவன் புருஷன் சோதனை போட்டபோதிலும்கூட, என்மன்கூடையை உடைத்து என் சதையை அறுத்து நாய்க்கும் நரிக்கும் ஒரு மாசத்து விருந்து போட்டுவிடுவார்கள். அயோக்யப்பயல்கள் குருட்டு நாய்க்குட்டிகளை தண்ணீரில் அழுத்திக் கொல்வதுபோல கொஞ்சங்கூட நிதானிக்காமல் ஒரே தூக்காய் தூக்கித் தண்ணியில் எறிந்து விட்டார்களே. என் தேகத்தின் பருமனோ சொல்லவேண்டாம். தண்ணீரில் முழங்குவதற்கென்றே ஏற்பட்ட மகாகனம்பொருந்திய ராயபகதூர் பீமவர்மன் தேகம். தண்ணீரில் மட்டும் என் தேகத்தைப் போட்டாலோ, அத்தண்ணீர் பாதாளலோகம் வரைக்கும் இருந்தாலும்கூட, ஸ்வபாவ கனத்தினால் பாதாள லோகத்தில் போய் சற்று தங்கித்தான் மேலே வரவேண்டும். என்னைப் போட்ட இடம் நல்லவேளையாய் ஆழம் இல்லை. இல்லாவிட்டால் நான் இன்னேரம் யம லோகத்தில் இருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட சாவை நினைக்கும்போதே என் உடல் நடுங்குகிறது. வனென்றால் செத்ததேகம் தண்ணீரில் ஊர ஊர்பெருத்துப்போய் விடும். அதிலும் என் தேகம் அப்படி ஊரிவிட்டால் எல்லோரும் ஏதோ யானையை நீர் உருட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டது என்றல்லவா நினைத்து எல்லோரும் பார்க்க வருவார்கள். எனக்கு அப்போது உயிர் இருந்தாலும் பார்க்க வருபவர்களுக்கெல்லாம் டிக்கெட்டு வைத்தாவது பணம் சம்பாதித்து என் குதிரையின் அடகு துக்கையை மீட்டு விடுவேன்.

(மார்த்தாண்டன் இரண்டு சீசாக்களுடன் வருகிறான்.)

மார்த்தாண்டன்:—சுவாமி அன்றுவந்த பெண்பத்மினி உங்களுடன் பேசுவந்திருக்கிறாள்.

பீமவர்மன்:—(தனக்குள்) நல்லது பானுநதி ஐலம் உள்ளே போயிருக்கிறதற்கு மேலல்லவா லெம்னேடு போடவேண்டும். (உறக்க) அடே அவளை வரச்சொல்.

(மார்த்தாண்டன் பத்மினியை கூட்டிவருகிறான்.)

பீமவர்மன்:—பெண்ணே வந்த சங்கதி என்ன, சீக்கிரம் சொல்.

பத்மினி:—பானுநதி என்னை தங்களிடம் அனுப்பினாள்.

பீமவர்மன்:—பானுநதியா பானுநதியா உன்னை அனுப்பினது. எனக்கு பானுநதி இந்த ஜன்மத்துக்கு போதும். எல்லோரும் சேர்ந்து என்னை பானுநதியில்தான் போட்டார்கள். எனக்கு இன்னும் பானுநதி வேண்டுமா. என் வயிறுநிறைய பானுநதியாகத்தான் இருக்கிறது. பெண்ணே இனிமேல் எனக்கு பானுநதி வேண்டாம்.

பத்மினி:—தாங்கள் பானுநதிபேரில் அப்படி வருத்தப்பட்டுக் கொள்ளக்கூடாது. இது அவள் பிசுல்ல. அவளும் இப்போது தெரிந்துகொண்டு, ரொம்பவும் வருத்தப் படுகிறாள். நேற்று அவளுடைய ஆள்கள்ப்பட்ட அடி சொல்லமுடியாது. அவள் சமயத்துக்கென்று சொன்ன உபாயத்தை அவர்கள் மறந்து விட்டார்கள். வண்ணன் கடையில் அழுக்கு துணிகளை கொட்டுங்கள் என்று சொல்வதற்கு அவள் சுருக்கமாக கடையில் கொட்டுங்கள் என்று சொன்னதை சாக்கடையில் கொட்டுங்கள் என்று சொன்னதாக அந்த முட்டாள்கள் நினைத்து விட்டார்கள். சொன்ன உபாயத்தை மறந்து விட்டார்கள்.

பீமவர்மன்:—அதற்கென்ன செய்கிறது. என் தலைவிதி. யஜமானி அம்மான் உபாயம் சொன்னான். ஆள்கள் அபாயம் செய்து விட்டார்கள். நானும் பெண் பெண்டாட்டி வார்த்தையை நம்பிப்போகக் கூடாதென்று இப்போதுதான் தெரிந்துகொண்டேன்.

பத்மினி:—அய்யோ அவள் வருத்தப்படுவதை நான் என்னவென்று சொல்லட்டும். தாங்கள் அங்கே இருந்தால் நீங்கள் அவளுக்குத் தேயுதல் சொல்லவேண்டியிருக்கும். அவள் புருஷனை எப்போதும் வைதுகொண்டு, பாவ சமயத்தில் எமன்போல் எங்கிருந்தோ வந்துவிட்டானே யென்றும், தாங்கள் பட்ட அவஸ்தையையும் நினைத்து

அவளுக்கு நேற்றைக்கு ஆகாமே செல்லவில்லை. அழுதவண்ணமாகவே இருந்தாள். இன்றைக்கு கொஞ்சம் தனக்குத்தானே தேறி, இன்றைக்கு 8 மணிமுதல் 9 மணிவரையில் அவள் புருஷன் எங்கேயோ போயிருப்பான். அப்போது தாங்கள் கட்டாயம் வரவேண்டுமென்று சொல்லிவரச்சொன்னாள். நான்சீக்கிரம் போய் அவளுக்கு பதில் சொல்லவேண்டும். நீங்கள் நேரில்போனால் அவள் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்வதையும் தவிர, நேற்று பட்ட கஷ்டத்துக்கும் சேர்த்து அதிக சுகத்தை மடையலாம்.

பீமவர்மன் :—நல்லது நான் வருகிறேன். இந்த சமயமாவது இப்படிப்பட்ட அசந்தர்ப்பங்கள் நேரிடாமல் பார்த்து ஜாக்கிரதையாக இருக்கச்சொல்பதீமன் :—நல்லது நான் சீக்கிரம் அவளுக்கு பதில் சொல்லவேண்டும் போய்வருகிறேன்.

(போகிறார்.)

பீமவர்மன் :—சமலாகார என் இன்னும் வரவில்லையோ தெரியவில்லை. தான் கட்டாயம் வருவதாகவும், என்னை இங்கேயே இருக்கும்படிக்கும் சொன்னாரே. அவர் பணமும் நமக்கு சமயத்தில் உபயோகமாயிருக்கிறது. ஒகோ அவரே இதோ வந்து விட்டார்.

(உக்ரசேனன் மாறுவேஷம் பூண்டு வருகிறான்.)

பீமவர்மன் :—சமலாகாரே, நீர் நேற்று சொன்னபடி உக்ரசேனன் பெண்டாட்டி விஷயமாக கேழ்க்க வந்திருக்கிறீர் அல்லவா.

உக்ரசேனன் :—ஆமாம் சுவாமி. தாங்கள் அனுபவித்தாய்விட்டதா அவளை.

பீமவர்மன் :—அதிதமாக அனுபவித்து விட்டேன். அந்த குடி அடங்குவதற்குக் கூட; சாக்கடை தண்ணீரில் வெகுநேரம் ஸ்நானம் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

உக்ரசேனன் :—என்ன விசேஷம் நடந்தது. எனக்கு விபரமாகச் சொல்லுங்கள்.

பீமவர்மன் :—நான் உம்மிடம் போய் சொல்லலாமா. நேற்று அவள் சொன்ன மணிக்கு அவள் வீட்டிற்குப் போயிருந்தேன்.

உக்ரசேனன் :—அப்புறம் என்ன நடந்தது.

பீமவர்மன் :—அந்தக் கஷ்டத்தை ஏன் சொல்லச் சொல்லுகிறீர்.

உக்ரசேனன் :—ஏன் அப்படி. அவள் பிறகு ஏதாவது மனதை மாற்றி விட்டாளா என்ன.

பீமவர்மன் :—அப்படி ஒன்றுமில்லை. ஆனால் அந்த அயோக்கிய படவாபயல் இருக்கிறானே அவள் புருஷன், கையாலாகாதபயல், அவன் ஏதோ சந்தேகப் பட்டுக்கொண்டு, அனேகம் பேர்களை கூட்டிக்கொண்டு வீட்டில் ஏதோ திருட்டு புருஷன் வந்திருப்பதை காண்பிக்கிறேனென்று வீட்டிற்குள் வந்து விட்டான். அப்பொழுதுதான் நான் அவளிடம், சற்று சந்தோஷமாய் பேசிக்கொண்டும் சற்று வேடிக்கைகள் செய்துகொண்டும் இருந்து அதிக சுகத்தை அடைய பிரயத்தினம் செய்துகொண்டிருந்தேன். அதற்குள் இந்தப்பாவி, எங்கள் ஆசைக்கு யமன்போல வந்துவிட்டானே.

உக்ரசேனன் :—என்ன நீர் ஆங்கே இருக்கும் போதேயா வந்துவிட்டான்.

பீமவர்மன் :—ஆமாம்.

உக்ரசேனன் :—அப்படியானால் நீர் உடனே அகப்பட்டிருப்பீரே. அப்புறம் என்ன நடந்தது.

பீமவர்மன் :—முழுவதும் சொல்கிறேன் கேளும். நல்லவேளையாய் எங்களைப்பிடித்த நல்ல அதிர்ஷ்டமும், அவன் பெண்டாட்டியை பறிகொடுக்க வேண்டிய தூதிரிஷ்டமும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு குணசுத்திரி என்பவளை சமயத்தில் கொண்டுவந்து விட்டது. இவள் ஓடிவந்து புருஷன் வருகிறதை சொல்லி இருவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து யோஜித்து, அங்கே இருந்த ஒரு பெட்டிக் கூடையில்போட்டு; அழுக்குகளை மேலேபோட்டுமுடி, வண்ணனுக்கு போட வேண்டிய அழுக்கென்று சொல்லி என்னை வெளியே தாட்டிவிட்டார்கள்.

உக்ரசேனன் :—கூடையில் உம்மை போடமுடிந்ததா.

பீமவர்மன் :—அத்துடன் என்னை விட்டார்களா கந்தைத்துணிகள் எத்தனை. எத்தனை அழுக்குத் துணிகள். எத்தனை எண்ணெய் ஜீட்டுபடித்த துணி

கள். கமலாகரரே, அதன் நாற்றத்தில் ஆயிரத்தில் ஒருபங்கு, மூக்கை கெடுத்து வாசனையே அறிய முடியாமல் செய்துவிடும்.

உக்ரகேனள் :—அதில் எந்நேரம் அப்படியிருக்கிறாள்.

பீமவர்மன் :—நான் என்ன செய்யட்டும். உமக்காக நான் இந்த பெண்பெண்டாட்டியுடன் அவஸ்தைப்பட்டதை நான் என்னசொல்லட்டும். கூடையில் என்னை போட்டு அடைத்து ஆங்களை கூப்பிட்டு இந்த மூட்டையை வண்ணன் வீட்டுக்கு கொண்டு போங்கள் என்று சொன்னான். அவர்கள் உடனே தோளில் தூக்கிக்கொண்டு வெளியே போகும் போதே, பாதியில் இந்த அசிகைக்கார காமாட்டிப் பயல் வந்துவிட்டான். வந்த உடனே அவர்களை நிறுத்திக்கொண்டு கூடையில் என்னவென்று கேட்டான். அவன் எங்கே அதை சோதனைபோடுவானோ என்று கூடைக்குள் இருந்துகொண்டு நான் நடுங்கின நடுக்கம் சுவாமிக்குத்தான் தெரியும். ஆனால் விதி அவன் பெண்சாதியை எனக்கு என்று ஏற்படுத்தியிருக்கிறதல்லவா. உடனே அவன் உள்ளே சோதனைபோடப்போய்விட்டான். நானும்என்கினை கிதர்கள் அழுக்குத் துணியோடு வெளியே கொண்டு போகப்பட்டேன். நான் கூடைக்குள் இருந்துகொண்டே மூன்றுவிதத்தில் கஷ்டப்பட்டேன். ஒரு பக்கம் பயம் எங்கே கண்டுபிடித்து கொன்றுவிடுவானோ என்றும்; மற்றொருபக்கம், காற்று இல்லாமல் சிறு பெட்டியில் என் சதையெல்லாம் புதுங்கிவர அதையும் அமுத்தி அமுத்தி தலேகணியில் பஞ்சு அடைப்பதுபோல அடைத்து விட்டதில் என் தேகம் கஷ்டப்பட்டது ஒருபக்கம். மேலும் சாதாரண இருக்கத் திலேயே வெண்ணெய்போல உருகும் எந்தேகம், அவ்வளவு அழுக்குகள் மத்தியில் மூச்சு அடைத்து இறந்துபோகாமல் தாங்கினதுதான் ஆச்சரியம். இந்த அவஸ்தை யெல்லாம் போதாதென்று என் உஷ்ணமெல்லாம்தணிய பாணநதிப்பக்கத்து பெரிய சாக்கடையில், அயோக்யப்பசுகள் பூனைக்குட்டியை ஏறிவதுபோல ஏறித்துவிட்டார்கள்.

உக்ரகேனள் :—அய்யோ என்னால் தாங்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கிறீர்கள். இனி எனக்கு இந்தப்பெண் கிடைக்காமல் போனாலும் போகிறாள். இனிமேல் நீங்கள் அவள் மூஞ்சியிலேயே முழிக்க வேண்டாம்.

பீமவர்மன் :—கமலாகரரே இதற்கெல்லாம் இந்த தேகம் அஞ்சுமா. முதல் தடவை அகப்பட்டேன். பாதுகையில் ஏறித்தான். இரண்டாம் தடவை அகப்பட்டேன் ஆலைக்கொப்பறையில் போட்டாலும் போட்டும், இவளை விடுகிறதில்லை. அவள் புருஷன் இன்று காலை வெளியே போகப் போகிறானாம். அவன் மறுபடியும் எனக்கு சொல்லி யனுப்பி இருக்கிறான். 8 மணி முதல் 9 மணிக்குள்ளாக நான் போக வேண்டும்.

உக்ரகேனள் :—8 மணி இதோ ஆகி விட்டதே.

பீமவர்மன் :—அப்படியானால் நான் இதோ போகிறேன். பிறகு சாவகாசமாய் நீர் வாரும். எல்லா சங்கதிகளையும் உமக்கு சொல்லுகிறேன். இந்தத் தடவை நான் கட்டாயம் அந்த அயோக்யப்பயலை எமாற்றி விட்டு, அவளை அடையப் போகிறேன். நாளைக்கு நீர் அவளிடம் படுத்துக் கொள்ளப் போகிறீர்.

(போகிறான்.)

உக்ரகேனள் :—இதென்ன அரியாயமாயிருக்கிறது. இதென்ன வெளித்தோற்றமா, கனவா, அல்லது தூக்கமா. நான் அத்தனை பேர்களைக்கூட்டிக் கொண்டு போயும் முட்டாள் தனமாக அந்த பெட்டிக் கூடையை சோதனை போடாமல் விட்டு விட்டேனே. இருக்கட்டும் கலியாணம் செய்துகொள்ளும் பிரயோஜனம் இதுதான். வண்ணனுக்கு அழுக்கு துணிகள் போடுவதற்கு பெரியகூடைகள் வைத்திருப்பதற்கும் பிரயோஜனம் இது தான். நல்லது நான் சீக்கிரம் போய் இந்தத் தடைவை என்னை இன்னொன்று தெரிவிக்கிறேன் இந்தப் பயலை விடுகிறதில்லை. இவளோ என் வீட்டிற்குள்ளிருப்பது நிச்சயம். எங்கேயும் தப்பித்து ஓடமுடியாது. இந்தத் தடவை பெருங்காயசொப்பு முதல் சோதனை போடுகிறேன். அவனைப்பிடித்த நல்ல அநிர்ஷ்டம் எந்த விதத்தில் காப்பாற்றுகிறதோ இந்தத் தடைவை பார்க்கிறேன். எல்லாரும் இந்தத் தடவை என்னை மறுபடியுமே செய்தாலும் செய்யட்டும் ஆனால் நான் கண்டுபிடித்து விட்டால், என்னை எல்லோரும் கொண்டாடுவார்கள் அல்லவா. தெரியக்கூடாத விதிகளை தடுப்பது கஷ்டம். தெரிந்ததை தடுக்கக்கூடாமல்லவா என்னிடத்தில் சாமர்த்தியம் இல்லாமல் போய்விட்டது. இதோபோகிறேன்.

(போகிறான்.)

(இன்னும் வரும்.)

ON DEVOTION AND LOVE.—TO PARENTS.

பக்தி சிந்தை.

II.

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்.”

சென்ற எப்பிறல்மாதப் பத்திரிகையில் பக்தி சிந்தை என்ற இரண்டும் மோகித்ததை விரும்புகிற வர்களுக்கு அத்தியாவசியமென்றும் முன்சொன்ன பதிமூன்று கெட்ட குணங்களில் ஏதாவதொன்று அவலேச ரிருந்துவிட்டாலும் தீங்கை இழைக்குமே யன்றி நன்மை செய்யா தென்றும் கூறினோம்.

எப்படியெனில், முன்காலத்தில் பக்தியில் கிறந்த மார்க்கண்டேயர் வேதாந்த சாஸ்திரங்களைப் படித்துத் தெளிந்துவிட்டோம்! பக்தியில் கரைகண்டு விட்டோம்! இனி நமக்கு வேண்டிய தென்ன? யொன்று மில்லையே என நினைத்து மகமேருவின் சிகரத்தில் ஏறி உட்கார்ந்துக்கொண்டார். உடனே பிரமாதமான ஜலப்பிரளய முண்டாய் எங்கும் ஜலக் கூடாயிருந்தது. மார்க்கண்டேயர் அதில் நீந்தித் தளித்துக் கடைசியில் ஓர் ஆவிலேமேல் சிறு குழந்தை யொன்று தத்தளித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். மாயையினால் அதை இன்னதென்று தெரிந்துக்கொள்ளாமல்! ஐயோ! ஒரு குழந்தை தத்தளிக்கிறதே, அதை காப்பாற்றவேண்டும், இல்லாவிட்டால் இன்னும் ஒரு சுண்ணத்தில் அது முழுகி இறந்துபோகும். குழந்தை வெகு இலகூணமாயிருக்கிறது, என்று இரக்கங்கொண்டு கிட்டவந்தார். அப்பொழுது பகவானாகிய அக்குழந்தை எப்படி விளங்குகிறதென்றால் தன்னுடைய காலின் கட்ட விரலை வாயில்வைத்துக்கொண்டு சப்பி ருசிபார்க்கிறதே. (இது குழந்தைகளின் சபாவம்). இதற்குக் காரணமென்னவென்றால் பிரளயகாலத்தில் சகல அண்டசராசங்களும் சர்வஜீவகோடிகளும் பகவானது ருக்ஷியிலிருக்கின்றன. அவைகளை ருக்ஷிக்கும் பொருட்டு தமது கால் பெருவிரலுள்ள அமிருதத்தை உள்ளே செலுத்துகிறார்கள் என்று சிலரும், சர்வலோகங்களிலுமுள்ள ஜீவாத்மாக்களும் தமது பாதத்தையே முனத்திலுன்னி வணங்குவதால் அதிலுள்ள சாரத்தை அறியும்பொருட்டு அங் வனம் செய்கிறார்கள் என்று சிலரும் கூறுவர். இக்

குழந்தையண்டை மார்க்கண்டேயர் வந்துசேர்ந்தார். குழந்தை ஒருமூச்சை உள்ளே இழுத்தது. மார்க்கண்டேயரும் அம்மூச்சின் வழியாக குழந்தையின் நாசிக்குள் போய்விட்டார். உடனே அங்கே பூரோகத்தைக் கண்டார். மறுபடியும் மேருமலையின் உச்சியைக் கிட்டினார். அதன் சிகரத்தில் உட்கார்ந்தார். ஆ! பிரளயத்திற்குத் தப்பிப் பிழைத்தோம் என்று உற்சாகங்கொண்டார். குழந்தை கொட்டாவி விட்டது மார்க்கண்டேயர் வாய்வழியாய் வெளியேவந்து சமுத்திரத்தில் விழுந்தார். கரைகாணுது தத்தளித்தார். நீந்தினார். மறுபடியும் முன்கண்ட குழந்தையைக் கண்டார். உள்ளே சென்றார். வெளியே வந்தார். இம்மாதிரி ஏழுதடவை உள்ளே சென்று வெளியே வந்து தத்தளித்து ஒன்றும் தோற்றமில்லாததாய்விட்டது. நீங்கள் இந்த ஏழு பிரளயத்திற்கும் எந்தேயிருந்தீர்கள்? எப்படி தப்பித்துக்கொண்டீர்கள்? என.—அவர்கள்: “மார்க்கண்டேயரே உமக்கு சித்தம் பேதித்ததா என்ன? பிரளயமாவதேது? தப்புகிறதாவதேது? என்றார்கள். உடனே மார்க்கண்டேயருக்கு ஞானமுண்டாகி, தான் வேதாந்த சாஸ்திரங்களை அறிந்தும், பக்தி செய்தும் பிரயோஜனமில்லை, இன்னும் பகவானுடைய மாயையிலிருந்து விடுபடவில்லை யென்று, சாக்ஷாத் ஸ்ரீ வாசுதேவனைப் பிரார்த்தித்து பக்தியெய்தார். உடனே மாயையினின்றும் விடுபட்டார். ஏழு கற்பங்களைக் கண்ட மார்க்கண்டேயரே, இவ்வித கஷ்டங்களை யனுபவிக்க நேருமானால் நம்போலிய சாமான்னியர்களின் கதி யெப்படியாகுமென்பதை யோசியுங்கள். ஆகையால் துர்க்குணங்களை நீக்கி பூரணமான பக்தியை இந்துக்களாகிய நாம் முதலெடுப்பில் மாதாபிதாக்களிடத்திலும், தூரண்டாவதாக குருவினிடத்திலும், கடைசியாக ஈஸ்வரிடத்திலும், செய்ய வேண்டிய தவசியம்.

நாம் முந்தி மாதாபிதா பக்தியைப்பற்றி யோசிப்போம். சந்திரபாகா நதிக்கும் திண்டிவனத்திற்கும் மத்தியில் ஒரு நாடு இருந்தது. அதில் பகவானே யொருநாளும் நீனையாதவனாகியும் மனையாளிப் புகழ்பவனாகியும், மாதாபிதாக்களை இகழ்பவனாகியும், தர்மம் செய்யாதவனாகியும் ஒருதடவைகூட பகவான் திருநாமத்தை உச்சரிக்காதவனாகியும், சாதுக்களைக் கண்டால் தூஷிப்பவனாகியும் தையலரைப் பூஷிப்பவனாகியும் ஒரு அந்தணனிருந்தான்.

இவன் முன்னோர்கள்செய்த பூஜாபலத்தினாலோ, ஸ்தல மகிமையினாலோ, அல்லது அதிர்ஷ்டவசத்தினாலோ ஒரு புராணிகர் காசிகாண்டத்தை தினப்படி வாசிக்க ஏற்பட, அவ்வூரிலுள்ள அனைவரும் அப்புண்ணிய சரித்திரத்தைக் கேட்கப் பெருங்கூட்டங்களாகச் செல்லுவதைக் கண்ட இந்த பிராமணருடைய மனைவியும், ஒரு தினத்தில் தன்னையும் அவ்விடத்திற்கு கூட்டிக்கொண்டு போகும்படியாகவும், அந்த பாசிரதியின் மகத்துவத்தையும், வாரணசியின் சிறப்பையும்சேட்க விரும்புகிறதாகவும் பிரார்த்தனை செய்ய, பிராமணர் அடிபேதாய்! வீட்டில் பலவேலைகளிருக்க புராணங்கேட்டால் அன்னமகப்படுமா? சொர்ணமகப்படுமா? காமிகள் புண்ணியகதைகளைக் கேட்பதாற் பிரயோஜனமுண்டா? கேட்டபின் அவ்வழியில் நடக்கவேண்டாமா? சிரவணஞ் செய்த மார்க்கத்தில் நடக்காதவருக்கு நாகமே பிராப்தியாகுமன்றோ! அரசன் சாற்றினவண்ணம் நடக்காத மாந்தருக்கு ஆக்கினை கிடைப்பதுபோல பகவான் சரித்திரத்திலுள்ளதைக் கேட்டு அவ்வண்ணம் நடக்காவிட்டால் குற்றத்திற்கு ஆளாகவேண்டுமே, நான் வரமாட்டேன், நீ மட்டும் வேண்டுமானால் செல்லலாமென, —அம்மாதா சொல்லுகிறான் :—புராணம் கேட்கும் பலரில் ஒருவனே அதன் சாராம்சங்களை யறிந்து நல்ல வழியில் நடந்து மோக்ய சாம்பிராஜ்யத்தை யடைகிறான். மற்றவர்களில் சிலரோ நாடோறும் கேட்கும் பலத்தினால் தார்க்குணங்கள் நீங்கி சீக்கிரத்தில் நற்குணத்தில் பிரவேசிப்பார்கள். சிலர் பாபகர்மங்கள் செய்வதில் வரவா அச்சமுற்று, காலம் செல்லச் செல்ல சக்கரமத்தில் பிரவேசிப்பார்கள். மற்றும் சிலர் பழக கர்மத்தை முன் போலவே செய்தாலும் சிரவணஞ் செய்யும் வேளையில் மாத்ரிமாவது நல்ல எண்ணங்கொண்டு மறு ஜன்மத்திலாவது

நற்குணமடைவார்கள். சங்கதியப்படியிருக்க புராணங்கேட்டவுடனே, யதன் பிரதாரம் நடக்கச் சக்தியுள்ளவனே கேட்கவேண்டுமென்று சொல்லுவது சரியாகுமா? சிரத்தையின்றிப் புராணங் கேட்டாலும் புண்ணிய லோகம் கிடைக்குமென்று வேதங்கள் முறையிடுகின்றனவே. எனக்கு விவாகமாகு முன் நாடோறும் புராணங்கேட்பதிலேயே காலங் கழித்தேன். விவாகமான பிறகு பதியே தெய்வமென வுணர்ந்த உமது பணிவிடையே சகல விருதங்களுக்கும் சிரஷ்ட மாணதெனவறிந்து, புராணங்கேட்பதையும் விட்டேன். எனக்கு, உமதிஷ்டப்படி நடக்கும் ஒழுக்கமே மோக்யமளிக்கும் மார்க்கமாகும். உமக்கோ சாஸ்திரங்கள் கேட்கவும் அதன் வழி நடக்கவும் பூர்ணமான சிரத்தையிருக்கவேண்டும். உம்மைப் பிரிந்து நான் மட்டும் புராணங் கேட்கப் போவது பகவானைப் புகழ்ந்த பரமசிவனை நிதிப்பதற்கு சமானமாகும் என உரைத்து, பதியின் மனைதைக் கரைத்து, புராணபடனஞ் செய்கிற விடத்திற்கு கணவருடன் சென்று ஒரு மூலையிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில், புராணிகர், பகிரதன் பரமசிவனைக்குறித்த தவமியற்றி பாசிரதியைக் கொண்டுவந்ததும், பஸ்பமசய் போன சகராள்மேல் கங்கைபிரவாகித்ததும், சகராள் புண்ணிய லோகமடைந்ததும், கங்காநதி ஸ்ருணத்தால் கோஹத்தி, சிசுஹத்தி, பிரமஹத்தி, ஸ்திரிஹத்தி, குருஹத்தி, முதலிய பாவங்கள் பஞ்சாய்ப்பதற்குமென்று பகிரதனுக்கு பாசிரதி வரமுளித்ததும், வாரணசியில் மரணமடைந்தவர்கள் செய்யில் விஸ்வநாதர் தாயக மந்திரத்தை உபதேசிச்சிறத்தையும், சாததியின்கரையில் முனிஸ்வரர்கள் வாசஞ் செய்கிறார்களென்றும், சில புண்ணியவான்களுக்கு இப்பொழுதும் தரிசனந்தருகிறார்களென்றும் சொல்லக் கேட்ட இவர்கள், உடனே காசியாத்தியை செய்யப் புறப்பட்டுப்போக, வயதுசென்ற தாயும் தகப்பனும் இவர்களுக்கு வேண்டிய சாமான்களைத் தலையில் சுமந்து கொண்டபோய் தங்குபிடங்கள் தோறும் இவர்களுக்கு சுமையல் செய்யுது போட இவர்கள் வாரணசியை நீனைத்துக்கொண்டு, காடுமலை வனத்திரங்களைக் கடந்துபோக, மனைவி நடக்கச் சக்தியற்றவளாய் வாடுவதைக் கண்டபுருஷன், அவனைத் தன் தோள்மேல் எற்றிக்கொண்டு, தாய்

தந்தையருடைய கஷ்டத்தை கவனிக்காமல், காசிக் குச் சமீபத்திலுள்ள குக்குட மகா ரிஷியாசிர மந்தையடைந்து, அவருடைய மகிமையைக் கேள் விப்பட்டு, காணுவதற்குவாக்கொண்டு, கிரகத்தை நாடித் தனியாகச் சென்று, அவரைக் காணுமல், கங்கை, யமுனை, சாஸ்வதி, நர்மதை, கௌதமி என் னும் பஞ்ச கன்னிகைகளைக் கண்டு, இவர்கள் தேவ மாதர்களோ, கந்தர்வ ஸ்திரீகளோ, பஞ்ச கன்னி கைகளோ வென பயந்து, “புண்ணியவதிகளே.— உங்களுடைய ரூபத்தைப் பார்த்தால் தெய்வப் பெண்கள்போல் தோற்றுகின்றது. உங்களுக் குப் பணிவிடைசெய்யப் பாங்கிகள் இல்லாமற் போன தென்ன? யாருக்காக அதிக ஆத்திரப்பட்டு ப்லகாரம் தயாரிக்கிறீர்கள்?” என வேண்டினான். அடியேன் சங்கையைத் தீர்த்தீர்களானால் நானே நீங்கள் செய்கிற பணிவிடைகளைச் செய்வேன். அல் லது எனது பத்தினியைக்கொண்டு செய்விப்பேன் என சாற்றினன்.

இப்பத்தனைக் கண்ட பஞ்ச கங்கைகளும் முனி சிரேஷ்டர்களுக்கும் அரிதான மது தரிசனம், மாதா பிதாக்களை வாட்டின கோட்டானுக்கு புலப் படக்காரணமேது? அடா துன்மார்க்கா! அறிவில்லா மூர்க்கா! இவ்விடம் விட்டுப்போவென்று அதட்டும் போது, இவன் மறுபடியும்.—“நீங்கள் யார்? யாரு க்காக இவ்வித பலகாரங்கள் செய்கிறீர்கள்? என் பதை தயவுசெய்து தெரிவித்தால் போய்விடுகிறே” எனென, அவர்கள் உண்மையைச் சொல்லக் கேட்ட இவன், குக்குடமகாரிஷி எங்கே என்று மறுபடியும் கேட்க, பஞ்சகங்கைகள் கோபித்து, நீ மறுபடியும் ஏதாவது கேட்பாயானால் சென்னியைப் பிடித்து கங்கையில் தள்ளிவிடுவோம் என்று சொல்லி, பக் தன் ஓ! ரூபவதிகளே, அப்பேர்க்கொத்த பாக்கியம் எனக்கும் கிட்டமா? தங்கள் கைகளால் ஸ்பரிசிக்கப் பட்டு நான் கங்கையில் தள்ளப்படுவதைவிட என் று வேறு என்னவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண் டே இவர்களுக்கு பணிவிடை செய்யத் தன் பத் தினியை அழைத்தான். பஞ்சகன்னிகைகள்.—அடே மடையா, உன் மனைவியை என் இங்கே யழைக் கிருய்? அப்படி செய்யுராதே. அவள் வந்தால் நாங் கள் உடனே இவ்விடத்தைவிட்டு அகல நேரும். ரிஷி வந்தால் கோபிப்பார். அவரோ தமது மாதா

பிதாக்களுக்கு சேவைசெய்யப் போயிருக்கிறார் எனக் கூறினர். பத்தன் சம்சார பந்தத்திலிருந்து நீங்கி பாபிரம்த்தை சதா தியானிப்பவரா அன்னை தந்தைமேல் அவாக்கொள்வார்? இது சந்தேகமெனக் கூறினான்.

பஞ்சகங்கைகள்.—அடா! அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம். மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்கிற நான்கில் மாதாவே முதல் கண்ட தெய்வ மாகும். இரண்டாவது போஷணை செய்த பிதா வாகும். மூன்றாவது ஞானமார்க்கத்தை போதிக்கும் குருவாகும். நான்காவது மோகத்தைதயாரிக்கும் தெய்வமாகும். முதலெடுப்பிலேயே மூன்றாம் படியில் பாய்வாருமுண்டோ? அதுபோல் உன்னை பெற்று வளர்த்திய தாயும் தகப்பனும் சுமை சுமக்கவும், தங் குமிடங்களில் பாகஞ் செய்து படைக்கவும் செய்த கொடிய பாதகனாகிய உனக்கு, மாதா பிதாக்களு க்கு செய்யவேண்டிய பூஜையின் மகிமை தெரியு மோ? முதுமைப் பருவமுள்ள தாய் தந்தையரை கஷ்டத்திற்குள்ளாக்கி இடையில் வந்த மனையானைச் சுமத்துக் கொண்டுவந்த உனக்கோ அன்னை தந்தை களைப் பூஜிக்கும் பலன் தெரியுமா?

ஸ்ரீரகுளாமர் தமது குருவாகிய வசிஷ்டர், தந்தை யாகிய தசரதர் முதலியவர்களுடைய வாக்கைக் கடந்து மாதூர்வாக்கிய பரிபாலனத்தின் பொருட்டு 14 வருஷம் காடு வனங்களில் சஞ்சரிக்க வில்லையா?

ஒருவரன்றி இருவர் புணர்ந்தால் மகா குற்ற மென்று அறிந்திருந்தும், மாதா வாக்கியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு பஞ்சபாண்டவர் ஐவரும் ஒரு கன்னி கையைக் கூடியிருக்க வில்லையா?

குரு, தெய்வம், தாசம், புத்திர மித்திரர்களை வெவ்வேறு சம்பாதிக்கலாம். மாதா பிதாக்களை சம்பாதிக்க முடியுமோ? அவர்களை மனம் நோகச் செய்து, அற்பச் சுகத்தைக் கொடுக்கும் சொற்ப மாண தோகையை சுமந்து வந்த வுனக்கு கங்கா ஸ்ரீரகுளத்தால் உபயோகமென்ன? உன் விஷயத்தில் ‘மாதாவை யொருநாளும் மறக்கவேண்டாம்’ ‘தந்தை சொன்பிக்க மந்திர மில்லை’ என்ற பழ மொழிகள் பொய்யா? என்று பலவித நீதி போதனை களைச் சொல்லிக்கொண்டே குக்குடமகாரிஷிக்கு பலகாரங்களை செய்துவைத்து மறைந்தார்கள்.

இவ்வாச்சரியத்தைக் கண்ட பத்தன் உடனே திரும்பி வந்து தன் தாயையும் தந்தையையும் வணங்கி காவலுக்கட்டி இருவரையும் தூக்கித் கொண்டு, தன் பெண்சாதி மற்ற சாமான்களை சுமந்துக் கொண்டு வர தன்னுள்சேர்ந்து ஒருநாள் தங்கி, மாதாபிதாக்களுடைய பணிவிடைகளில் இவனுக்குச் சிறந்தவர்கள் திரிலோகத்திலுமில்லை எனக் கூறும் படி, காசிக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து தாயையும் தந்தையையும் கவ்வையில் நீராட்ச்செய்து, அமுதாட்டி விடைபெற்றுக்கொண்டு குக்குடமகா ரிஷ்யின் ஆசிரமத்தை யடைந்து அவரைக்கண்டு வந்தனம் தந்து, பிரமத்தின் குபங்குத்தையும், மோக்ஷத்தின் காஹியையுமறிந்து, தாயையும் தந்தையும் காவலுயில் எடுத்துக் கொண்டு தன்னுள்சேர்ந்து மாதாபிதாக்களை வழிப்படுவதே சிறந்த தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனன்.

இது இப்படியிருக்கையில் அந்த ஊருக்கடுத்த கோபாலபுரியில் சந்திராவளி என்னும் ஒரு உத்தமி பகவானையே விவாகம் செய்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் 30 வருஷகாலமாய் கரூரமான தவமியற்றுபவதைக் கண்ட மகாலிஷ்டனு இவளுடைய பத்தியை பரிசோதனை செய்யக் கருதி சதாசிவ வேடம்பூண்டு தரிசனந்தர, அவள் பகவானை விவாகம் செய்துக் கொள்ள வாய்க்கேட்ட, வந்தவர் அவரை நிந்திக்க, அவள் ஒரே பிடிவாதமாய் அவரையே விரும்ப, பகவான் சந்தோஷமடைந்து, தன் சுயரூபத்தைக் காட்டி அவள் எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்யக் கருதியபொழுது, ஆசைநாயகியாகிய ருக்மணி பகவானைக் காணாதவளாய் தேடிக்கொண்டு வந்து, இவர் இருக்கும் தேன்கொட்டிய திருடனைப் போன்ற நிலையைக்கண்டு மெளனமாய் கோபத்தினால் தன்முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு நிற்க, சந்திராவளி 'இவன் என் இந்த சமயத்தில் வந்தான் என்று குரோதம் கொள்ள, பகவானே ஒருதிவ்ய சக்சியானது 'கிர்' என்று இழுத்துக்கொண்டு போயிற்று. சந்திராவளியின் தபசுத்திக்கும் ருக்மணியின் கோபசக்திக்கும் பலமான சக்தி இது. அது உடனே பகவானை சமீபத்திலோடும் சந்திரபாகாந்தியில் இறக்கி, அக்கரையில் மாதாபிதா சேவையெய்துக்கொண்டிருந்த நமது பத்தாபிதா புண்ணிய சீலரிடம் சேர்த்தது. பகவான்.—எ! பத்தா நீர் செய்கிற மாதாபிதா சேவையைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம். உமக்கு சமானமானவர் ஒருவருமில்லை. தரிசனந்தர மனமுகந்தோம். சீக்கிரத்தில் வந்து வேண்டியவரம் கேட்பீராக எப்புகின்றனர்.

பத்தன், பகவானைத் திரும்பிப்பாராமல் நீர் யாரென, பகவான் என்னதான் வசதேவருக்கும் தேவகிக்கும் மகவாய்ப்பிறந்த கிருஷ்ணன் என்று அறிந்துக் கொள், என, "ஹே! ஹரிபரந்தரமா, பத்தவஸ்சலா. உம்மை நீளையாதிருக்கவும் காஹிதரவந்திரோ? சேற்றில் வெகுநேரமாக ரிந்திரோ? காலநொத்திரோ? இதோ இந்த செங்கல்மேல் சற்று நிற்பீராயின் மாதாபிதாக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய பூஜையை முடித்து வருகிறேன்" என்று சொல்ல, பகவான் நல்லது, நீர் வருகிற வரையில் ஒரு அடியும் பெயர்த்து வைக்காமல் உமது வரவுக்கு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்போம். இந்தவரம் உமக்கு இப்பொழுதே தந்தோமென பத்தன் மாதாபிதாக்களை வீடுசேர்த்து சகல உபசாரங்களையும் செய்து பகவானை தரிசனஞ் செய்துவர உத்திரவு கேட்டது, தந்தை ஏ பாலா, நீமட்டும் அந்த பகவானை தரிசித்தால் போதுமோ? இப்பண்டரியிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் என்றும் தரிசிக்கும்படி செய்வாயாக என, உடனே பத்தன் தன் வீட்டைவிட்டு வெளிப்பட்டு தூரத்தில் நின்று கொண்டுதே கைகளை மேலே தூக்கிக் கண்களை மூடி பகவானைப்பார்த்தபடி ஏ! பான்டிரங்கா நீர் என்றும் இப்படியே நின்று சகலருக்கும் தரிசனந்தந்து, காத்து ரகசிப்பதே எனக்குக் கொடுக்கத்தக்க வாமெனப்புகந்து, பகவானைப்பார்த்தபடியே நிஷ்டைசேர்ந்து பிரமாதந்தத்தில் முழுதி தேகம்மரணே இடிந்து நின்றார்.

"ஆகாசலிங்கத்தைக்கண்டே ன்மடி-இங்கே யாருமறியாமல் நின்றேன்டி ஏகாத்மகா விருந்தேன்டி-மன தேக்கத் துலைந்தது பாருங்கடி."

"சித்தஞ் சிதம்பரமாச்சுத்தடி-நீன் செய்த வினையெல்லாம் போச்சுத்தடி சுத்தப் பிரம்ம மயமாச்சுத்தடி-யதைச் சொல்லத் தெரியுமோ பாருங்கடி." என்றபடி விளங்கினார்.

பகவானே அவருக்களித்த வாக்கின்படி அவர் சமாதியடையும் வரையில் சுயரூபத்துடனும், அதன் பிறகு சிவரூபத்துடனும் நின்று காஹிக்கொடுத்து வருகிறார். இந்த ஊரைத்தான் பத்தாபிதாமென்றும் இந்த பத்தரைத்தான் பண்டரி பந்தா என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் மாதாபிதாக்களிடத்தில் பத்தி யிருக்கவேண்டியது அவசியம்.

T. C. வேங்கடராமைய்யர்.

ஸ்ரீ வாணீ விலாஸனீ .

இப்பெயர் கொண்ட மாதார்த்த பத்திரிகை யொன்று ஸ்ரீரோகத்திலிருந்து வெளியாகும் நமது பார்வையுக்கு வந்திருக்கிறது. இது மிகவும் நேரத்தியாகவும் விசேஷதிரமாகவும் அச்சிட்டு முடிந்திருக்கிறதுமன்றி விஷயங்களும் பலவகைப்பட்டவர்களுக்கும் பொருத்தும்படியாக நூலுவிதமாக அமைக்கப்

பட்டிருக்கிறது. இதில் ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு சங்கராசாரியஸ்வாமிகளின் திருவுருவப்படமொன்றும் ஆதி சங்கராசாரியார் சரித்திர விலாசமும் அமைத்திருக்கிறது. ஆசாரியஸ்வாமிகளின் திருவவதார மகிம்மையைப்பற்றி பெருமதிபுருக்கும் விபரமும் புராண தோஷையாக விருக்கிறதேயன்றி உண்மையை

உள்ளாய்ந்து உள்ளபடி தீட்டியதாகவில்லை. ஆயினும் அவதாரபுருஷர்கள் மகிமையை ஸ்வானுபவச் செல்வர்கள் உள்ளபடியுணர்ந்துவக்கவல்லரேயன்றி பெத்தர்களான ஜீவர்கள் முற்றும் உணர்வது கூடா மையாம். இதிலடங்கிய 10-விஷயங்களில் ஐந்தாவதான 'ஆத்மவீத்யா விராசம்' எழுதியவர், தியாஸ பிகல் சங்கத்தைப் பற்றி யெழுத வந்தேசித்து அதன் உட்கருத்தை விளக்குமாறு அந்த சமரஜம் ஏற்பட்டதின் நோக்கைவிளக்க ஆத்மத்தவங்கள் என்றால் என்னவென்பது விளங்கச் சில வரிகள் தெளிவுற வெழுதியிருக்கிறார். வேதபூமியாகிய இப்பரத கண்டத்தில் அனாதியாயுள்ள ஆத்ம வித்தைபுகுங்கூட அந்நியர்கள் அங்கீகரித்திட்ட அவர்முஹர்-முத்திரையடையாளத்தைக்கொண்டே நம்மவர்கள் தெரிந்தெடுத்துக் கையாளவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அதுவும் ஏறாது. ஐயோ! மறைத்துக் வாசஞ்செய்த புண்ணிய பூமியாயிப் பரதகண்டத்து தித்து பூர்வத்திலுள்ள ரிஷ்பரம்பரைகளென்று இன்றைக்கும் காதிற் கையவைத்துக்கொண்டு முழுவீளம் அபிவாதனம் சொல்லும் நம்மவர்கள் கதி யிப்படியாயிற்றே. ஜப்பானியர்களைப்போலாக வெண்டிமென்கிற ஆசைமட்டியிருந்தால் போதுமா? ஆசைக்குத்தக்கபடி யூக்கமும் சாமர்த்திய முழுண்டாளுவல்லவோ, அந்த ஆசை யுண்மையாவதாய் ஆத்மசங்கல்பம்போல் ஏற்றவேறும். இதனால் நாம் தியசாபிகல் சமரஜத்தையாவது அதை யனுசரித்துழைப் பவர்களுையாவது பழிக்க நினைத்ததாகக் கொள்ளக்கூடாது. அந்நியர்களானாலும் அவர்கள் நமதவண்மைகளை யுள்ளபடி யுணர்ந்து அதை யுலகெங்கும் பாவச் செய்யவேண்டுமென்று செய்யு முயற்சி யிகவும் சிலாக்கிக்கத்தக்கதே. நம்மவர்கள் கதி ரிஷ்பரம்பரியிலுதித்தும் இப்படிக்கேவலமாயிற்றே யென்று சொல்ல வந்ததன்றி வேறு யாரையும் குற்றங்கூற நினைத்தோமில்லை. ஆத்ம தத்துவத்தை யுள்ளபடி பாடுபட்டுழைத்துணர் நமக்கு எவ்வளவோ சாதன சாதகங்கள் இயல்பாக அமைத்திருந்தும் அவற்றை யுள்ளபடி யுண்மையிலுபயோகிக்காது துர்விளியோசப் படுத்தி இகம்பா மாண்டிலும் சதியின் தியுதலும் நம்மவர் நிலைமையை பின்னில் ஐயோ வெட்கமும் பரிதாபமும் ஒருவரைப் பிடிக்கத்தின்பதாயிருக்கிறது. ஆத்ம வித்தையின் பிரயோசனம் இத்தேகம் விழுந்தபின் தான் பலிக்கு மென்கிற தப்பெண்ணம் நம்மவர் மனதில் எப்படியோ குடிசொண்டு விட்டது. அதை தேக்கும் பொருட்டு என்ன சொன்னாலும் அவர்களுக்கு ஏறவதில்லை.

“உடம்பினைப் பெற்றப் பயனாவதெல்லாம்

உடம்பினில் உத்தமனைக்காண்.

என்றுகூறிய ஓளவை குறளும் நம்மவர்க்குப் பெரிய மையாயிற்றே.

“மாசற்ற கொள்கை மனத்திலுடைந்தக்கால்
சுசனைக் காட்டுமுடம்பு”

என்று அவன் சொல்லியிருக்க, இகபர சாதனங்கள் இரண்டுக்கும் சாதகமான இவ்வுடம்பை யிழந்து விண்வாச்சா வேதாந்தம் பேசி கலங்கெட்டு நன்மையிழந்து போகிறார்கள். ஜப்பானியர் அந்நிய தேசங்களைச்சுற்றிப் பார்த்து வந்து அங்கு கண்ட விசேஷங்களையும் விர்த்திகளையும், ஸ்வதாவாகவுள்ள தங்கள் பூர்வக்கொள்கைகள் ஆசாரங்கள் அனுஷ்டானங்களிலிருந்தே யுண்டாகும்படி சுயபுத்தியாலமைத்துக் கொண்டதால் அவர்கள் தேசம் விர்த்திக்கு வந்தேயன்றி அந்நியரைப் பார்த்துத் தாமும் அடுகளைப்போல் அவர்கள் பின்பற்றச் செய்த யித்தனத்தால் அவர்கள் இந்நிலைக்கு வந்தார்களில்லை. இந்த ருஷியா-ஜப்பான் யுத்தத்தில் ஜப்பானியர்களுடைய குணம் வெளிப்பட்டவருவதில் அவர்கள் 'புஷிடோ' என்னும் நிஷ்காமகர்மக் கொள்கை மேலிட்டவர்களென்று தெரியவருகிறது. நிஷ்காமகர்மத்தால் மனோதீரமும் தேசதாட்டியமும் உண்டாகி வளர்வதன்றிச் சந்தாசக்தியும் உண்டாகி சிரவணமனன சாமர்த்தியம்பிரகிருதி. 'சிரவணமனன சக்தியிருந்தாலன்றி புத்தி தீக்ஷணமும் சமயோசித சாமர்த்தியமாய் சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்றபடி துணிந்து நடக்க யுத்தியும், சுறுசுறுப்பும் உண்டாகாது. நிஷ்காமகர்மத்தால் விசாரபுத்தியும், விசாரபுத்தியால் புத்திசூக்ஷ்மமும், புத்தி சூக்ஷ்மத்தால் வஸ்து விவேகமும், வஸ்து விவேகத்தால் எதற்குமுஞ்சாத நெஞ்சும், நினைத்தது முடிக்குமாற்றலும் உண்டாகும். இவையெல்லாம் உலகெங்கும் எல்லாருக்கும் பொதுவாயும் ஸத்யமாயுமுள்ள தர்மங்கள். இந்த தர்மங்களை நமது தேசத்திலுதித்த ஞானசூரியர்களான அரிய ரிஷிகள் கண்டறிந்த கையாடினதுபோல் யாரும் கையாடினவர்களில்லை. அவர்கள் நமக்குப் பிராரச்சிதமாக வைத்துப் போன அந்த ஆத்மவீத்யை நமக்குக் குறையாகியாகவும் சிந்தாமணிக் குவியலாகவமிருக்க நாம் அதை அடைந்தனுபவிக்க யோக்கியதை யின்றி சங்குமணி தேடி யலைகிறோம். நமக்குண்டான அற்புத்தியின் பயனாகவே இப்பொழுது நம் மவரிடத்தில் காணப்படும் அற்புத்தன்மையும் வந்திருக்கிறது. காரணம் நீங்கினாலன்றி காரியம் மாறாது. ஆகையால் நம் தேசம் முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்கிற ஆசையுள்ளவர்களெல்லாரும் நிஷ்காமகர்மத்தைக் கடைப்பிடியாகப்பிடித்து விவேகவிற்பனையாய் விஜ்ஞான சக்தியிருந்து அவர்களது அற்புத்தி போய் நல்லபுத்தி வரும்படி உண்மையாக யுள்ளபடி பாடுபட்டுழைக்க வேண்டும். அதற்கு இப்பத்திரிகையை வெளியிட்டவாழ் தலைப்பட்டிருக்கும் மா-ரா-புரீட. கே. பாலசுப்பிரமணியய்யரைப் போலொரு கைப்பொருள் நிகுதியும் மெய்ப்பொருட் விருப்பமுள்ள புத்திமான்கள் வழிகாட்டிகளாகவிருந்து இத்தேசத்துக்குச் செய்யத்தக்க வ்பகாரம் அளவிடதாகும். இங்கேக்கங்கொண்டே யிவரும் உழைத்துவருவாபுன்று எண்ணுகிறோம்.